

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou domáhal po žalované zaplacení částky 18 732 500 Kč s příslušenstvím. Svou žalobu zdůvodnil tím, že proti žalobci bylo usnesením ze dne 7. 3. 2013 zahájeno trestní stíhání pro spáchání zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. j) trestního zákoníku spáchaného ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, pro který byla následně podána obžaloba. Řízení bylo vedeno Krajským soudem v Hradci Králové pod sp. zn. [REDAKCE]. Vůči žalobci byl vynesena odsuzující rozsudek dne 9. 1. 2014, který byl následně zrušen Vrchním soudem v Praze dne 10. 3. 2014 a věc byla vrácena soudu I. stupně k novému rozhodnutí. K tomu došlo dne 21. 5. 2014 a žalobce byl opětovně odsouzen. Na základě odvolání žalobce Vrchní soud rozsudkem ze dne 23. 7. 2014 zrušil výrok o trestu a uložil trest odnětí svobody v trvání 13 let. Proti tomuto rozhodnutí byla podána ministryní spravedlnosti stížnost pro porušení zákona, kterým bylo poslední rozhodnutí soudů obou stupňů zrušeno a nařízeno nové projednání věci. Krajský soud v Hradci Králové dne 1. 4. 2016 opětovně shledal žalobce vinným a uložil mu trest odnětí svobody v trvání 13 let. Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, které Vrchní soud v Praze zamítl. K dovolání žalobce Nejvyšší soud zrušil usnesením ze dne 29. 3. 2017 předchozí odsuzující rozhodnutí a nařídil, aby krajský soud věc znovu projednal a rozhodl v jiném složení senátu. Nejvyšší soud v odůvodnění shledal, že hodnocení několika důkazů vykazuje extrémní nesoulad s jejich obsahem a porušuje zásadu in dubio pro reo, některé okolnosti soudy dostatečně nezjistily a neobjasnily, změna senátu byla nařízena pro opakovanou neschopnost dosavadního senátu respektovat pokyny soudů vyšší instance, a že provedené důkazy krajský soud nereprodukoval přesně a jejich obsah hodnotil v rozporu se zákonnými zásadami pro hodnocení důkazů. Následně bylo ve věci znovu jednáno a rozhodnuto Krajským soudem v Hradci Králové, který dne 20. 11. 2017 vynesl zprošťující rozsudek. Tento byl k odvolání státního zástupce zrušen Vrchním soudem v Praze dne 23. 3. 2018 a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Odvolací soud měl zásadní výhrady k hodnocení důkazů. Dne 14. 5. 2018 bylo ve věci znovu rozhodnuto soudem I. stupně tak, že byl žalobce zproštěn obžaloby dle § 226 písm. c) trestního řádu. Vrchní soud v Praze k odvolání státního zástupce dne 28. 11. 2018 rozhodl o zrušení rozsudku, vrácení k novému projednání v jiném složení senátu. Soudu I. stupně bylo výtčeno, že namísto nového vlastního hodnocení důkazů nejprve učinil závěr o výsledku řízení a teprve poté tomuto závěru přizpůsobil důkazy. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce ústavní stížnost, kterou bylo usnesení Vrchního soudu zrušeno pro porušení práva žalobce na řádné soudní řízení dle čl. 36 odst. 1 ve spojení s právem na zákonného soudce dle čl. 38 odst. 1 Listiny. Vrchní soud v Praze následně usnesením ze dne 27. 3. 2019 odvolání státní zástupkyně proti zprošťujícímu rozsudku zamítl.

Žalobce se domáhá náhrady nemajetkové újmy způsobené nezákonnými rozhodnutími, za které lze s ohledem na výsledek řízení považovat usnesení ze dne 7. 3. 2013, kterým bylo zahájeno trestní stíhání žalobce, rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014, kterým byl potvrzen odsuzující rozsudek a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 13 let a rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 8. 2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti odsuzujícímu rozsudku I. stupně a usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 2018, které bylo následně pro porušení základních práv žalobce zrušeno Ústavním soudem. Žalobce se dále domáhá náhrady nemajetkové újmy, která mu byla způsobena nezákonnou vazbou trvající od [REDAKCE]. Po tuto dobu byl zbaven nejen svobody, ale i běžných svobod, kterých se dostává v běžném občanském životě. Byl omezen určením osob, v jejichž společnosti pobýval, v řadě případů se jednalo o osoby odsouzené za závažné zločiny, osoby bez vzdělání i potenciálně agresivní, z nichž měl strach. Nejhorší byly 3 měsíce v samovazbě, kdy měl hodinu denně vycházku a návštěvu jednou za 2 týdny. Dále se domáhal náhrady nemajetkové újmy způsobené nezákonným výkonem trestu odnětí svobody v trvání od [REDAKCE] kdy byl ve

strašném psychickém stavu, cítil se naprosto zoufalý, bezmocný a situace pro něj byla nepochopitelná a jevila se mu neřešitelná. Byl omezen denním řádem, byl zbaven intimity při osobní hygieně, vyměšování, byl zbaven možnosti vést intimní život. Taktéž požaduje náhradu nemajetkové újmy za nezákonný výkon trestu v období od [redacted] kdy byl oddělen od své manželky a dcery, která se narodila [redacted] které nad rámec újmy, kterou pocíťoval již při předchozím pobytu ve vězení, prožíval velmi intenzivně. Prožíval stesk, prožíval pocity beznaděje a zoufalství v podstatě každodenně.

Co se týká újmy způsobené trestním stíháním, jeho vedením, pobytem ve vazbě a výkonu trestu, nelze je tak snadno oddělit, neboť trestní stíhání mělo přímou souvislost s omezením na svobodě. V důsledku četných rozhodnutí a táhnoucího se řízení žalobce prožíval stavy beznaděje úzkostí, cítil se bezvýchodně, byl bez viny odsouzen a shledán fakticky vrahem. Dodnes žalobce pronásledují děsivé sny, že je ve vězení a není cesty ven, které se patrně promítnou i do jeho zdraví v budoucnu. Nedílnou součástí vytrpěného žalobce ztratil důvěru ve spravedlnost a nestrannost postupu Policie ČR, ať už z důvodu manipulované fotorekognice, vyhledáváním spoluvězňů, kteří měli žalobce usvědčovat, kontaktováním a ovlivňováním poškozené v průběhu řízení před soudem. Do dnešního dne v kontaktu s policisty, policejními vozy, autobusy pro přepravu vězňů, prožívá nepříjemné a úzkostné pocity. Taktéž ztratil důvěru v justiční systém, zejména pro jednání soudce JUDr. Lněničky, kterou nechápal jinak, než jako snahu žalobce za každou cenu odsoudit, navíc jeho vystoupení, kterým odůvodnil zprošťující rozhodnutí (resp. zamítnutí odvolání státního zástupce) tak, že žalobce označil fakticky za pachatele, kterého nelze z důvodu justičních obstrukcí a nestandardního zásahu ministryně odsoudit. Žalobce má chorobný strach ze soudů a justice jako takové. Trestní stíhání prožíval jako strach o vlastní osud a vnímá jej jako nespravedlivé a traumatizující. Žalobcova újma byla umocněna nežádoucí publicitou coby odsouzeného vraha. Publicita byla zcela zřejmým a přímým důsledkem trestního stíhání a četných, navzájem si odporujících rozhodnutí a vystoupení předsedy odvolacího senátu JUDr. Lněničky. Žalobce fakticky přišel o soukromí, je poznáván a při zadání v internetových vyhledávacích jeho jména a příjmení, se objeví stovky jeho fotografií, článků, ale i snímků jeho blízkých. Veřejnost, jak je zřejmé z komentářů pod články, žalobce považuje za zločince, který unikl spravedlnosti. U žalobce tak došlo ke snížení společenské vážnosti a důstojnosti vlastní běžnému občanu, prožívá faktické sociální vyloučení a z chování okolí vnímá, že jeho zproštění je ostudné. Žalobce se cítí dehonostován Vrchním soudem v Praze, zejména předsedou odvolacího senátu, který při konečném zproštění uvedl, že byl shromážděn a soudem prvního stupně proveden dostatek důkazů, které by v jiné trestní věci k odsouzení žalobce postačovaly. Odvolací námítky státní zástupkyně označil za oprávněné a uvedl, že ze dvou špatných variant vybral tu, o které se domnívá, že je přeci jenom o něco lepší. Žalobce po konečném zproštění měl problém sehnat práci, musel se za něj zaručit tchán, lidé váhají, zda mu věřit či nevěřit. Jeho všeobecná známost vedla k odmítnutí třemi zaměstnavateli s tím, že by odrazoval klienty, neboť je známý jako ten, co ho soudili za vraždu. V současné době jsou pro něj některé pracovní pozice fakticky zakázané. Nevezou ho tam, kde by se stýkal s klienty, protože by byl poznáván a podle všeho nikdy se nebude moci dostat na lepší pozici. Újmu považuje za zvýšenou též tím, že u něj byla zjištěna [redacted]

Žalobce požaduje i náhradu nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem v podobě nepřiměřené délky řízení, které bylo zahájeno dne 7. 3. 2013 a skončeno dne 27. 3. 2019.

Žalobce celkem z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobené nezákonnou vazbou požaduje částku 1 000 000 Kč, za omezení na svobodě v období od [redacted] částku 2 000 000 Kč, ze omezení na svobodě v období od [redacted] částku 1 000 000 Kč. Z titulu nezákonného rozhodnutí (nezákonného trestního stíhání) částku 15 450 000 Kč a částku 280 000 Kč, celkem tedy 15 730 000 Kč, jak je patrné z upřesnění

učiněného při jednání soudu dne 8. 10. 2021, při němž ze strany žaloby bylo upřesněno, co je myšleno jednotlivými částkami uvedenými na čl. 15 žaloby a že [redacted] je myšlen nikoliv samostatný nárok na náhradu újmy na zdraví, ale jedná se o skutečnost, která újmu žalobce z nezákonného rozhodnutí umocňovala. Z uvedených částek žalovaná přiznala za omezení na svobodě vazbou částku 504 000 Kč, za omezení výkonem trestu od [redacted] částku 451 500 Kč a od [redacted] částku 154 000 Kč. Za nezákonné trestní stíhání pak přiznala náhradu nemajetkové újmy v částce 108 000 Kč. Celkem tak poskytla částku 1 217 500 Kč.

2. Žalovaná žalobou uplatněný nárok neuznala a navrhla jej zamítnout. Žalovaná potvrdila, že u ní žalobce uplatnil nárok na přiměřené zadostiučinění v celkové výši 20 000 000 Kč z titulu nezákonného rozhodnutí o vzetí do vazby, nezákonné rozhodnutí o trestu a dále nezákonného rozhodnutí, kterým je usnesení o zahájení trestního stíhání, to vše v řízení vedeném Krajským soudem v Hradci Králové pod sp. zn. [redacted]

Žalovaná vyzvala žalobce ke konkretizaci odpovědnostního titulu a dále rozdělení požadovaného zadostiučinění ke každému z titulů. Žalobce pak uvedl, že žádá přiměřené zadostiučinění z nezákonného rozhodnutí o vzetí do vazby ve výši 1 000 000 Kč, dále z titulu nezákonného rozhodnutí o trestu ve výši 3 000 000 Kč, z titulu nezákonného trestního stíhání ve výši 15 450 000 Kč, nově uplatnil zadostiučinění ve výši 270 000 Kč z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce trestního řízení a dále zadostiučinění ve výši 280 000 Kč z titulu [redacted]. Žalobce v žalobě rozděluje jednotlivá peněžitá zadostiučinění k jednotlivým situacím vzniklým v průběhu jeho trestního stíhání, i když zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona ČNR č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), (dále jen „zákon“) definuje pouze dva odpovědnostní tituly, a to nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup, přičemž v rámci nezákonného rozhodnutí se dále rozlišuje, zda se jedná o nezákonné rozhodnutí ve smyslu ust. § 7, nebo nezákonné rozhodnutí o vazbě dle § 9 nebo nezákonné rozhodnutí o trestu dle ust. § 10.

Žalovaná po projednání žaloby konstatovala, že v naříkaném řízení bylo vydáno nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 7, § 9 a § 10 zákona. Požadované zadostiučinění bylo poskytnuto v celkové výši 1 217 500 Kč, spočívající v zadostiučinění ve výši 504 000 Kč za nezákonné vazební stíhání, dále v zadostiučinění ve výši 451 500 Kč za nezákonné odnětí osobní svobody výkonem trestu od [redacted] dále v zadostiučinění ve výši 154 000 Kč za nezákonné odnětí osobní svobody výkonem trestu od [redacted] a v zadostiučinění ve výši 108 000 Kč za nezákonné trestní stíhání jako takové. Ve zbytku byla žádost žalobce zamítnuta.

K nemajetkové újmě za nezákonné rozhodnutí o vzetí do vazby, která trvala 504 dnů, žalovaná v rámci předběžného projednání žádosti konstatovala, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 9 odst. 1 zákona, a za toto žalobci omluvila. Co se týče tvrzených zásahů do sféry žalobce, vyzvala žalobce k doplnění tvrzení a důkazů k prokázání vzniku nemajetkové újmy. Žalobce uvedl, že byl omezen ve vazbě denním řádem, byl omezen ve volbě oděvu, vést intimní život se ženou a rovněž byl omezen na rodinném životě. Žalobce dále pocíval strach z osob pobývajících s ním ve věznici. Žalovaná tedy porovnávala tvrzené skutečnosti se skutečnostmi zjištěnými z trestního spisu a z dopisů založených ve spise, které byly adresovány rodině a přátelům, a zjistila, že pobyt ve věznici pro něj nebyl tak útrpný a zdrcující, neboť sám výslovně uváděl, že je rád, že je sám na pokoji, pobyt ve věznici ho donutil číst a učit se. Žalovaná proto pokládala v rámci předběžného projednání žádosti žalobce konstatování a přiznání denního odškodného za vazební stíhání ve výši 1 000 Kč za dostatečné zadostiučinění za porušení práva. Celkem bylo žalobci na zadostiučinění přiznáno 504 000 Kč.

K náhradě nemajetkové újmy za výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody žalovaná uvedla, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2014, čj. [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014, čj. [REDAKCE] odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody v délce 13 let do věznice se zvýšenou ostrahou. Žalobce byl v období [REDAKCE] omezen na svobodě celkem 301 dnů. Stran tvrzení o vzniku nemajetkové újmy žalobce uvádí shodné skutečnosti jako výše u vazebního stíhání. Vzhledem k pravomocnému odsouzení k trestu odnětí svobody, kdy tento již vykonával ve věznici pro odsouzené pachatele, byla žalobci přiznána za jeden den omezení osobní svobody částka vyšší než u vazebního stíhání, tj. 1 500 Kč za každý z 301 dnů výkonu trestu, celkem ve výši 451 500 Kč. Žalovaná dále zjistila, že žalobce byl omezen na svobodě výkonem trestu odnětí svobody v období [REDAKCE] a to rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 4. 2016, čj. [REDAKCE] a dále usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 8. 2016, čj. [REDAKCE]. Žalobce byl v tomto období omezen na svobodě celkem 77 dnů. V době omezení žalobce na svobodě byl již žalobce ženatý a měl [REDAKCE] díky čemuž došlo ze strany žalované k navýšení částky za jeden den omezení osobní svobody na částku 2 000 Kč. Žalobci tak bylo ze strany žalované za toto období omezení osobní svobody přiznáno 154 000 Kč.

K titulu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním žalovaná v rámci předběžného projednání žádosti žalobce konstatovala, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí a nezákonného rozhodnutí o trestu ve smyslu, kterými jsou usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 7. 3. 2013, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2014, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 4. 2016 a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 8. 2016. Za vydání těchto rozhodnutí se žalovaná žalobci omluvila. Žalobce byl trestně stíhán za zločin vraždy, který je veřejností považován za velice zavrženíhodný. Co se týče délky řízení, toto trvalo [REDAKCE] tedy celkem 6 let. Co se týče zásahů do trestního stíhání do života žalobce, žalovaná zjistila, že žalobce byl v době zahájení trestního stíhání studentem [REDAKCE] střední odborné školy a gymnázia [REDAKCE] kde studoval obor [REDAKCE]. Žalobce již před zahájením trestního stíhání řešil určité problémy ve vztahu se školou, jednalo se o problémového žáka, který měl rovněž zkušenosti s užíváním omamných a psychotropních látek. Z trestního spisu rovněž vyplynulo, že se žalobce v době, kdy byl pod vlivem těchto látek, nezdráhal řídit vozidlo. Co se týče tvrzené masové medializace věci, tuto žalovaná činí nespornou, ovšem za činnost médií nikterak neodpovídá. Žalovaná tak dospěla k závěru, že je na místě přiznání peněžitého zadostiučinění, a to ve výši 108 000 Kč. Tato částka představuje částku 1 500 Kč za měsíc trestního stíhání, přičemž reflektuje rovněž i přiznané částky v rámci omezení osobní svobody žalobce, rovněž do jisté míry medializaci věci a závažnost trestné činnosti kladené žalobci za vinu.

Pokud jde o nesprávný úřední postup z titulu nepřiměřené délky řízení, žalobce až v rámci doplnění žádosti ze dne 22. 1. 2020 doručené žalované uvedl, že žádá přiznání částky ve výši 270 000 Kč za nepřiměřenou délku trestního řízení. Naříkané řízení ovšem skončilo pravomocně dne 27. 3. 2019, nárok na přiznání peněžitého zadostiučinění dle ust. § 32 odst. 3 zákona je tak promlčen. Žalovaná proto ve vztahu k tomuto nároku vznesla námitku promlčení.

Žalobce rovněž v rámci doplnění žádosti doručené žalované uvedl, že žádá přiznání náhrady škody ve výši 280 000 Kč z titulu [REDAKCE]. Žalované nebylo zcela zřejmé, zda se jedná pouze o dopad do zdravotní a psychické sféry žalobce v rámci tvrzení o vzniku nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí, nebo se má jednat o nově uplatněný nárok. Žalobce k tomuto doložil znalecké vyjádření ze dne 13. 1. 2020 vypracované soudním znalcem PhDr. Josefem Pavlátem, Ph.D. Toto znalecké vyjádření je však pouze přepisem pocitů žalobce, jež žalobce podal při návštěvě soudního znalce. Žádné odborné závěry z tohoto

vyjádření dle žalované nevyplývají. Navíc z něj nevyplývá ani výpočet újmy na zdraví a není z něj ani patrné, že k újmě došlo v příčinné souvislosti s naříkaným řízením.

Žalovaná v rámci předběžného projednání tak považuje nárok důvodný co do částky 1 217 500 Kč, která byla žalobci zaplacená dne 9. 3. 2020.

3. Soud na základě provedeného dokazování dospěl k následujícím skutkovým zjištěním.
4. Z podání nazvaného uplatnění nároku na náhradu škody podle zákona 82/1998 Sb. o odpovědnosti státu za škodu ze dne 25. 9 2019 vyplývá, že žalobce uplatnil u žalované nárok na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu byla způsobena v naříkaném řízení. V podání žalobce shrnul průběh naříkaného řízení včetně částí odůvodnění zde vydaných rozhodnutí. Dále uvedl, že byl v době od [redacted] ve vazbě, na kterou navazoval výkon trestu a také ve výkonu trestu odnětí svobody pobýval v době do [redacted] do [redacted] kdy posledním odnětím svobody byl oddělen od své manželky a nezletilé dcery. Žalobce utrpěl nemajetkovou újmu, spočívající v útrapách plynoucích ze ztráty důvěry ve spravedlnost a nestrannost postupu Policie ČR, ztráty důvěry v justiční systém, způsobený zejména jednáním soudce JUDr. Jiřího Lněničky, masivní medializací případu, kterou se stal známým, na ulici poznávaným a v důsledku nekorektního vedení procesu a posledního rozhodnutí, jakož i projevů soudce JUDr. Jiřího Lněničky, považovaný za vraha, který unikl odsouzení. V důsledku četných rozhodnutí a táhnoucího se řízení prožíval stavy úzkosti a beznaděje, zejména v době, kdy byla některá rozhodnutí v právní moci, kvůli kterým se cítil bezvýchodně. Byl také zbaven možnosti vést rodinný život běžného rodinného styku s rodiči, bratrem, prarodiči a přáteli, společného prožívání a sdílení běžných životních situací. Z těchto důvodů požadoval celkem odškodnění v částce 20 000 000 Kč.
5. Z přípisu žalované ze dne 2. 12. 2019 je zřejmé, že žalovaná potvrdila přijetí podání žalobce dne 25. 9. 2019. Žalobce jím byl vyzván, aby stran požadované nemajetkové újmy specifikoval, z jakého konkrétního odpovědnostního titulu žádá přiznání peněžitého zadostiučinění s tím, že je třeba požadovanou částku rozdělit ke každému titulu zvlášť. Dále byl vyzván k doplnění tvrzení a důkazů o zásazích do jednotlivých sfér žalobce, neboť vznik nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí je třeba nejen tvrdit, ale i prokázat.
6. Žalobce na výzvu žalované reagoval dne 21. 1. 2020, jak je patrné z jeho doplňujícího podání z uvedeného dne, v němž žalobce svou žádost doplnil v podobě v podstatě shodné s žalobou a svůj požadavek specifikoval z jednotlivých, shora vymezených skutkových titulů takto:

Z titulu obvinění žalobce	1.000.000
Z titulu omezení na svobodě ([redacted]) vazbou	1.000.000
Z titulu prvního zrušeného „pravomocného rozhodnutí“	1.000.000
Z titulu omezení na svobodě ([redacted]) prvním výkonem trestu odnětím svobody	2.000.000
Z titulu druhého zrušeného „pravomocného rozhodnutí“ ve výši	2.100.000
Omezení na svobodě ([redacted]) druhým výkonem trestu odnětím svobody	1.000.000
Z titulu třetího zrušeného nezákonného rozhodnutí Ústavním Soudem	350.000
Dehonestace žalobce Vrchním soudem v Praze	2.000.000
Utrpení způsobené trestním řízením	4.000.000
Délka trestního řízení (za první řízení v sazbě 20.000,- Kč/rok) 27.000,- Kč, za druhé řízení dvojnásobná sazba 80.000,- Kč (zaokrouhleně) a za třetí řízení 160.000,- Kč (dvojnásobek sazby předchozí)	270.000
Ztráta soukromí a veřejné znectění v důsledku publikování předmětné trestní věci a žalovaného sdělovacími prostředky	5.000.000
Z titulu [redacted]	280.000

Shodu s prvopisem potvrzuje Ekrťová Lucie

Celkem tedy žalobce požadoval částku 20 000 000 Kč.

7. Ze stanoviska žalované ze dne 16. 3. 2020 plyne, že žalovaná dle doplnění vyhodnotila žalobcova podání ze dne 25. 9. 2019 a 21. 1. 2020 jako žádost o přiměřené zadostiučinění z nezákonného rozhodnutí o vzetí do vazby ve výši 1 000 000 Kč, z titulu nezákonného rozhodnutí o trestu ve výši 3 000 000 Kč, z titulu nezákonného trestního stíhání ve výši 15 450 000 Kč. Podáním ze dne 21. 1. 2020 pak měl žalobce nově uplatnit zadostiučinění ve výši 270 000 Kč z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce trestního řízení a zadostiučinění ve výši 280 000 Kč z titulu posttraumatické stresové poruchy. V souladu s konstantní žalovaná uzavřela, že v daném případě došlo ohledně žalobce k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1, § 10 zákona, za které lze považovat s ohledem na výsledek trestního řízení usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 7. 3. 2013, rozsudek ze dne 21. 5. 2014, rozsudek ze dne 23. 7. 2014, rozsudek ze dne 1. 4. 2016 a usnesení ze dne 31. 8. 2016. Rovněž s ohledem na výsledek řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí o vazbě ve smyslu ust. § 9 zákona, kterým je usnesení o vzetí do vazby ze dne 8. 3. 2013. Ve vztahu k nároku na náhradu nemajetkové újmy žalovaná přiznala denní odškodného za vazbu ve výši 1 000 Kč za každý z 504 dnů, tj. 504 000 Kč. Za nemajetkovou újmu způsobenou výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody od [REDAKCE] v délce 301 dnů poskytla 1 500 Kč za každý den, tj. 451 500 Kč a za výkon trestu v období od [REDAKCE] poskytla zadostiučinění ve výši 154 000 Kč představující částku 2 000 Kč za každý jednotlivý den, neboť v tuto dobu byl žalobce již ženatý a měl [REDAKCE] dceru. Na nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním žalovaná konstatovala, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí a nezákonného rozhodnutí o trestu, kterými jsou usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 7. 3. 2013, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2014, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 4. 2016 a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 8. 2016. Za vydání těchto rozhodnutí se žalovaná omluvila a přiznala zadostiučinění v celkové částce 108 000 Kč vypočtenou jako součin počtu měsíců trvajících trestního řízení a částky 1 500 Kč. Co se týče nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení, shledala jej žalovaná promlčeným, neboť byl nově vznesen nikoliv v žádost, ale až v jejím doplnění po uplynutí promlčecí lhůty. K nároku na náhradu újmy na zdraví ve výši 280 000 Kč za posttraumatickou stresovou poruchu žalovaná nepřiznala ničeho, neboť nárok byl neurčitý a z žádného předloženého důkazu nevyplývalo určení výše zadostiučinění. Celkově žalovaná shledala nároky důvodnými v částce 1 217 500 Kč.
8. Ze schvalovací doložky ze dne 17. 3. 2020 se podává, že žalovaná částku přiznanou v předběžném projednání vyplatila.
9. Ze spisu Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. [REDAKCE] byly provedeny níže uvedené listiny, z nichž vyplynuly následující skutečnosti:
10. Z usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru obecné kriminality SKPV, ze dne 7. 3. 2013, je zřejmé, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání dle § 160 odst. 1 trestního řádu pro zločin vražda dle ustanovení § 140 odst. 2, 3 písm. j) trestního zákoníku ukončený ve stadiu pokusu dle ustanovení § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Toto bylo odůvodněno získanými důkazními prostředky, a to výpovědí svědka - poškozené L. [REDAKCE] B. [REDAKCE] rekognicí dle fotografií, na níž bylo L. [REDAKCE] B. [REDAKCE] označen za osobu, která jí napadla, L. [REDAKCE] N. [REDAKCE]. Dále z výpovědi svědků a audiozáznamů z tísňové linky 158, z níž je patrné, že žalobce doznává, že do prostor [REDAKCE] vstoupil. Usnesení bylo převzato žalobcem dne 7. 3. 2013 v 16:15 hodin.

11. Z usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 8. 3. 2013 ve věci [REDAKCE] plyne, že žalobce byl tímto usnesením vzat do vazby za použití § 68 trestního řádu z důvodu dle § 67 písm. a), b) trestního řádu. Vazba se započítává od [REDAKCE]
12. Z obžaloby ze dne 7. 10. 2013 podané ke Krajskému soudu v Hradci Králové téhož dne je patrné, že žalobce byl obviněn ze zvlášť závažného zločinu vraždy dle § 140 odst. 2 a 3 písm. j) trestního zákoníku, ukončený ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku.
13. Z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 1. 2014, čj. [REDAKCE] se podává, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy dle § 140 odst. 2 a 3 písm. j) trestního zákoníku, ukončený ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen dle § 140 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 16 roků se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou.
14. Z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 3. 2014, čj. [REDAKCE] odvolací soud rozhodl tak, že napadený rozsudek zrušil a uložil Krajskému soudu v Hradci Králové věc znovu projednat a rozhodnout. Soudu I. stupně bylo konkrétně vytčeno, že nesprávně vyhodnotil výpověď poškozené, v neprospěch obžalovaného vyhodnotil i tu část jeho výpovědi, že [REDAKCE] Pachové stopy byly odebrány se značným zpožděním, takže jsou neupotřebitelné. Soud nevěnoval pozornost důkazům svědčícím o možné přítomnosti další osoby a nesprávně dovozuje nevěrohodnost výpovědi obžalovaného z internetové komunikace. Problematický je i závěr o možnosti získání zbraně. Soud se dále nevypořádal s otázkou motivace, když bezdůvodně označil výpovědi rodinných příslušníků za nevěrohodné. Dále se soud nezabýval trasologickou stopou v krevní louži, která byla na místě zadokumentována. Zcela nepoužitelná je i rekognice podle fotografií. Zcela nevyřešena zůstala i otázka ulomených nehtů poškozené, zejména v tom, či biologické stopy na nich byly. Odvolací soud obdržel návrhy na doplnění dokazování znaleckými posudky, z nichž je patrné, že útočník musel být zasažen stopami krve, ale na oblečení, které obžalovaný žalobce vydal, žádná krev nebyla, a dále znalecký posudek oftalmologa, dle kterého nemohl obžalovaný bez brýlí rozeznat detaily, o kterých ve své výpovědi hovoří. Po obdržení uvedených návrhů na doplnění dokazování, odvolací soud shledal, že doplnění dokazování je takového rázu, že je nelze uskutečnit v rámci řízení o odvolání. Odvolací soud tedy uzavřel, že vznikla důvodná pochybnost o správnosti skutkových zjištění soudu I. stupně a k jejímu odstranění bude nutné doplnit dokazování. Současně uložil soudu I. stupně, jaké konkrétní důkazy má provést.
15. Z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2014, čj. [REDAKCE] plyne, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy dle § 140 odst. 2 a 3 písm. j) trestního zákoníku, ukončený ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 16 roků se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou.
16. Z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014 je zřejmé, že rozsudek soudu I. stupně byl částečně zrušen ve výroku o trestu, o němž bylo znovu rozhodnuto tak, že byl obžalovanému žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání 13 let, a žalobce byl pro jeho výkon zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Tento rozsudek spolu s rozsudkem prvostupňovým nabyly právní moci dne 23. 7. 2014. Odvolací soud měl za to, že skutečnost, že nenastal předpokládaný následek zločinu vraždy, tj. smrt poškozené, je třeba podstatně zohlednit při úvahách o výši trestu. Stejně tak jako to, že se žalobce měl činu dopustit ve věku [REDAKCE] že motivace i způsob spáchání činu svědčí o jeho nezralosti a impulsivnosti a že v minulosti nebyl trestán, byť jeho předchozí život vykazuje určité excesy související s jeho věkem, výchovou, prostředím a povahou. Ze všech těchto důvodů pak odvolací soud považuje uložený trest za nepřiměřeně přísný a má za to, že byly splněny podmínky pro použití ustanovení § 58 trestního zákoníku

o mimořádném snížení trestu odnětí svobody. Z tohoto důvodu uložil trest v trvání 13 let, který považoval za přiměřený, jak charakter útoku, tak osobě obžalovaného.

17. Z nařízení výkonu trestu ze dne [redacted] na čísle listu 2516 je zřejmé, že žalobci byla do trestu odnětí svobody 13 let započtena vazba trvajícím od [redacted]. Trest odnětí svobody má nastoupit ihned. Součástí je též zpráva o nastoupení trestu, ze které se podává, že odsouzený žalobce nastoupil trest dne [redacted]. Předpokládaný konec trestu byl určen na [redacted].
18. Z rozsudku Nejvyššího soudu, čj. 8 Tz 15/ 2015-55 bylo o stížnosti pro porušení zákona, kterou podala ministryně spravedlnosti ve prospěch žalobce rozhodnuto tak, že se vyslovuje, že pravomocným rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014 sp. zn. [redacted] byl porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 a § 258 odst. 1 písm. b), d), e), odst. 2 a § 259 odst. 3 trestního řádu a v řízení předcházejícím v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 trestního řádu, a to v neprospěch obviněného. Napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014, sp. zn. [redacted] byl zrušen a současně byl zrušen i jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2014, sp. zn. [redacted] jakož i všechna další rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Krajskému soudu v Hradci Králové bylo příkázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Primární příčinou pochybení Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího bylo již to, že nedostál své přezkumné povinnosti upravené citovaným § 254 odst. 1 trestního řádu, když bez zjevné příčiny, údajně jako nadbytečný, odmítl provést obhajobou navržený a ještě před odvolacím řízením předložený důkaz ústavním znaleckým posudkem. S úvahou o nadbytečnosti se však Nejvyšší soud neztotožnil, neboť je třeba mít na zřeteli, že šlo a nadále jde o věc, která evidentně trpěla a nadále trpí důkazní nouzí. Obviněný spáchání činu popřel, nedoznal se k němu ani po demonstrativním zatčení zásahovou jednotkou a následném několikahodinovém výslechu. Nenalezla se zbraň, z níž pachatel na poškozenou útočil, nenašla se ani odcizená peněženka s penězi a doklady poškozené, nenalezly se klíče, jimiž pachatel uzamkl poškozenou [redacted]. Zajištěné stopy na místě činu nesvědčily pro spolehlivý a zcela jednoznačný závěr, že pachatelem byl právě obviněný atd. Přestože v průběhu trestního řízení byla provedena celá řada důkazů, šlo o důkazy, které si v některých svých závěrech odporovaly. Pokud jde o osobu samotného obviněného, obviněný sice dosud nebyl soudně trestán ani přestupkově postihován, nicméně má celou řadu negativních vlastností. V minulosti experimentoval s drogami, projevil agresivitu ve sporu s jedním ze svých vrstevníků. Měl dluhy u jiných svých vrstevníků, třebaže proklamoval, že disponuje dostatkem finančních prostředků. Je nezodpovědný a lajdácký při plnění studijních povinností. V době činu mu bylo téměř [redacted] a stále neměl, nejen z důvodu tvrzených zdravotních problémů, ukončené středoškolské vzdělání. Ke škodě svých rodičů se dopustil drobných krádeží peněz a elektroniky a má sklony ke lhaní. Taková negativa ovšem na druhé straně nemusí být signifikantní pro pachatele činu spáchaného tak brutálním způsobem. Obviněný je pachatelem průměrně inteligentním. Měly si tak soudy klást otázku, zda jde skutečně o pachatele na jedné straně natolik bezelstného a současně i tak otrlého, že si k útoku vybral [redacted] které v minulosti opakovaně navštěvoval a o němž musel předpokládat, že nedosahuje vysokých denních tržeb. Že se s úmyslem jej navštívit svěčil krátce před svým činem svědku L [redacted] který jej doučoval angličtinu, a že o uskutečněné návštěvě následně hovořil s celou řadou dalších osob, a na druhé straně natolik sebevědomého a suverénního, že se 2 dny po činu dobrovolně, jako svědek, který se v době, kdy k útoku mělo dojít, resp. krátce před ním, [redacted] přihlásil policejním orgánům, spolupracoval s nimi a vydal jim své ošacení, obutí a další převážně osobní věci. Při řešení těchto otázek soudy neměly odhlížet ani od závěru znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, z nichž vyplývá, že intelektové schopnosti žalobce jsou průměrné, nevyrovnané, bez poruch psychického charakteru. Žalobce je nevyzrálou, disharmonicky se vyvíjející osobností s projevy emoční

nevyváženosti. Agresivní potenciál u něj nepřekračuje meze průměru nad běžnou normu, vystupuje verbální agrese a podezřívavost. Netrpí bájnou lhavostí, ani jinými patologicky podmíněnými poruchami. Žalobce sice vypověděl, že [REDAKCE] poškozené kritického dne kolem 16:55 navštívil, ale spáchání činu rezolutně popřel. Jeho výpovědi byly v zásadě neměnné a věci, které měl inkriminovaného dne na sobě, dobrovolně vydal policejním orgánům ke zkoumání. K věcem, které měl žalobce tohoto dne na sobě, se vyjádřil i svědek, jeho učitel angličtiny. Dle názoru Nejvyššího soudu se měly pečlivěji a důsledněji soudy zabývat počínáním žalobce po příchodu [REDAKCE] až do příchodu do bytu jeho prarodičů. Pokud takové vysvětlení soud neučinil, je dovozování viny obviněného uvedeným způsobem v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu, v důsledku čehož došlo z jeho strany k porušení zásady presumpce neviny. Pokud soudy nižších instancí postavily své závěry o vině obvinění rovněž na svědeckých výpovědích poškozené, neměly přehlížet, že zdaleka nešlo o výpovědi zcela konzistentní, neboť poškozená se v nich mnohdy v podstatných okolnostech rozcházela. Na rozpory ve výpovědích nebyla poškozená nalézacím soudem upozorněna a nebyla vyzvána k jejich vysvětlení. Přitom především její původní výpověď je v diametrálním rozporu s tvrzením obviněného a jeho obhájců. Ve výpovědích poškozené lze však shledat i další rozpory, které nižší soudy neměly přehlížet. Při ohledání místa činu policejními orgány byly zajištěny ulámané nehty poškozené, zadokumentovány krevní stopy, utržená náušnice poškozené a další stopy, k nimž poškozená nebyla schopná se vyjádřit. Takovému tvrzení však odporují právě ulámané nehty poškozené, které byly nalezeny v jiné místnosti [REDAKCE] než podle ní mělo dojít k napadení. A nejinak je tomu při porovnání výpovědi poškozené s krevními stopami a krevními kalužemi, které byly při ohledání místa činu zajištěny. Ty se totiž nacházely na zcela jiném místě, než které poškozená označila jako místo, kde byla napadena a skácela se k zemi. Také náušnice byla nalezena pod hromadou hader v jiné místnosti, než poškozená vypověděla, že byla napadena. Poškozená ve svých výpovědích nepopisovala vždy zcela shodně ani zbraň, s níž jí měl pachatel napadnout. Nejvyšší soud si je vědom závažnosti zranění hlavy, které poškozená utrpěla, což nepochybně ovlivnilo její vnímání průběhu napadení, zapamatování si sledu událostí a následné reprodukce. Poškozená sice může mít upřímnou snahu popsat rozhodné skutečnosti co nejpřesněji, ovšem následky poranění hlavy jí v tom mohou bránit. Na druhé straně však Nejvyšší soud musí akcentovat, že takové rozpory nemůže přehlížet a neměly je přehlédnout ani oba soudy nižších stupňů. Právě s ohledem na závažnost poranění hlavy byl vypracován znalecký posudek z oboru neurologie, z něž je zřejmé, že poškozená v důsledku rozsáhlého zranění hlavy způsobeného napadením utrpěla ztrátu krátkodobé paměti, v důsledku, které si nepamatuje, co bezprostředně předcházelo jejímu zranění. Na podporu tohoto závěru obviněný předložil ústavní znalecký posudek, v němž znalec z odvětví neurologie učinil závěr, že při tak rozsáhlém zranění hlavy se u poškozených vyskytuje téměř vždy amnézie s pravděpodobností 99,9 %. V důsledku toho pak nejsou schopni reprodukovat, co se stalo bezprostředně před zraněním či bezprostředně poté. Pokud soudy nižších stupňů měly o závěrech soudního znalce pochybnosti, neměl být důvod odmítnout zmíněný znalecký posudek jako nadbytečný pro rozhodnutí v dané věci. Oba soudy nižších instancí učinily závěr o neexistenci amnézie poškozené, aniž přihlédly k dalším znaleckým posudkům, které byly v této významné otázce opatřeny. Nejvyšší soud uložil nalézacímu soudu v průběhu dalšího trestního řízení soustředit pozornost především na možnou retrogradní amnézii poškozené tak, aby o ní nebyly pochybnosti. Po zhlédnutí videozáznamu z rekonvalescence provedené [REDAKCE] kdy poznávající osobou měla být poškozená L [REDAKCE] B [REDAKCE] a v prvním kole měla poznat osobu L [REDAKCE] N [REDAKCE] jako pachatele svého přeapadení, v druhém kole nikoho neoznačila a kvůli zdravotní indispozici bylo ukončeno, vyslovil Nejvyšší soud své výhrady. Z pořizovaného videozáznamu je totiž evidentní, že poškozená na nemocničním lůžku, které bylo předloženo fotoalbum, držené rukama policejního orgánu a ukazováno na vzdálenost asi ¾ metru si jednotlivé fotografie v prvním kole postupně a opakovaně prohlížela a na závěr tohoto kola, když hleděla na třetí list fotografie pod číslem 5 a 6.

Pod číslem 5 byla fotografie žalobce, zvedla svou pravou paži a prostředník pravé ruky položila na levou ruku policisty, který fotoalbum v jeho spodní části držel a uvedla, „vypadá tohleto“, na to reagoval vrchní komisař dotazem, „tato osoba pod číslem 5“, načež poškozená cosi nesrozumitelně prohlásila. Z toho policejní orgán zřejmě usoudil, že poškozená poznala obviněného, neboť do protokolu poznamenal, že poškozená upírá zrak do horní části fotoalba na fotografii muže pod číslem 5. Na dotaz vrchního komisaře, zda označuje osobu číslo 5, prohlašuje, že „ano“. Dle přesvědčení Nejvyššího soudu takový jednoznačný závěr z prvního kola fotorekognice s poškozenou rozhodně učinit nelze. Z videozáznamu není zřejmé nejen to, že by poškozená prstem ruky přímo ukázala na fotografii číslo 5, ale ani to, že by upírala svůj zrak právě na jeho fotografii. Pokud na dotaz policejního orgánu cosi odpověděla, nebylo její vyjádření natolik srozumitelné, aby bylo možno učinit tak kategorický závěr, jaký byl do protokolu o rekognici formulován. Při druhém kole fotorekognice, které proběhlo bezprostředně poté, za obdobných podmínek, si znovu opakovaně prohlížela stejné osoby. Fotografie I. N. byla pod číslem 2. Na výzvu vrchního komisaře, „tak se ještě jednou, jsou to stejné fotografie, zkuste si je prohlédnout“, odpověděla „ne“. Vrchní komisař na takovou odpověď reagoval sugestivním dotazem, „takže tady ten poslední pod číslem 2“, načež poškozená již poněkud rozčileně odpověděla otázkou „pod jakým číslem 2“, poté vrchní komisař ukázal na fotografii pod číslem 2 a uvedl „to je tento“, na což poškozená tentokrát vyloženě nazlobeně prohlásila „není hergot, tak to otočte“. Při následné rekognici in natura 22. 3. 2013 poškozená obviněného jako pachatele útoku, nejenže neoznačila, přestože měla možnost pozorovat ho opakovaně a měla možnost slyšet jeho hlas, ale dokonce opakovaně označila jako pachatele útoku zcela jinou osobu. Soud I. stupně nepřikládal závěrům provedených rekognic žádný význam. Hned v dalším odstavci ovšem svůj závěr poněkud relativizoval zmínkou o tom, že poškozená nebyla schopna stoprocentně pachatele určit. Takovému způsobu hodnocení provedených rekognic Nejvyšší soud nemohl přisvědčit. Soud v rámci svých hodnotících úvah závěry provedených rekognic jednak přehléžel, jednak je relativizoval, čímž je zároveň i bagatelizoval, namísto, aby se reálně zabýval úvahou, zda poškozená obviněného neoznačila nebo jej jako pachatele přímo nevyloučila. Nejvyšší soud dále vytkl soudům nižších stupňů, že svědeckou výpověď P. Š. vzaly v úvahu pouze tu část, která šla žalobci k tíži, a zcela přehléžely fakta, která svědkyně v rámci své výpovědi uvedla ve prospěch žalobce. Její výpověď spíše svědčí o tom, že po žalobci vstoupil ještě další mladý muž. Její svědeckou výpověď měly oba soudy totiž dát do souvislosti s obsahem dalších svědeckých výpovědí, z nichž je patrné, že v době, kdy mladý muž, jehož jmenovaná svědkyně pozorovala, měl již být obviněný doma u svých prarodičů. Soudy obou stupňů měly věnovat více pozornosti dalším dvěma svědeckým výpovědím osob, které se v rozhodnou dobu v okolí rovněž pohybovaly. Způsob, jakým soudy hodnotily obsah těchto svědeckých výpovědí, nelze považovat za naprosto objektivní a odpovídající požadavkům § 2 odst. 6 trestního řádu. Soudy naopak postupovaly zcela jednostranně a nehodnotily skutečnosti svědčící jednoznačně ve prospěch obviněného. Tyto skutečnosti bezdůvodně pominuly a nijak se s nimi ve svých rozhodnutích nevypořádaly. Soudy nižších stupňů pak zpochybnily výpověď žalobce, že viděl uprostřed [redacted]. Tyto hodnotící úvahy nevyznely příliš přesvědčivě. [redacted]

[redacted] To by ovšem nevyvracelo, ale spíše potvrzovalo obhajobu obviněného. Nejvyšší soud se taktéž neztotožnil s tím, že z pouhé možnosti obviněného zajistit si zbraň, je fakticky dovozována jeho vina. Dále uvádí, že pokud soudy vychází z toho, že byly minimálně

2 místa, na nich si mohl zbraň [REDACTED] vzít a současně jako věrohodnou hodnotí výpověď svědkyně Š [REDACTED] která však viděla žalobce přicházet z jiného směru [REDACTED] jsou tyto dvě úvahy v extrémním nesouladu. S problematikou zbraně použité pachatelem souvisí i další námitka stěžovatelky, [REDACTED] nebylo nikdy nalezeno na místě činu, ani přes opakované ohledání nebyly nalezeny jakékoliv případné zbytky, které by svědčily o tom, že útok byl skutečně veden [REDACTED] nebo jiným obdobným předmětem. Soudy nižších stupňů se v odůvodnění rozhodnutí řádným způsobem nevypořádaly ani s takovými důkazy, které byly v podobě nejrůznějších stop, zejména daktyloskopických, biologických, genetických, chemických a trasologických na místě činu při jeho ohledání zajištěny. Při druhém dohledání místa činu byly nalezeny ulámané nehty poškozené, z nichž byly odebrány vzorky, a následně provedenou analýzou byla vyloučena přítomnost DNA profilu stanoveného z bukálního stěru označeného L [REDACTED] N [REDACTED] K tomuto je třeba sdělit, že vedle DNA poškozené, bylo na nehtech nalezeno DNA další dosud nestanovené osoby. Soudy se také nevypořádaly s tím, že na oblečení žalobce nebyla v podstatě nalezena přítomnost krve, přičemž s pravděpodobností blížící se jistotě, při opakovaných a velkou silou vedených úderech [REDACTED] poškozené z poměrně malé vzdálenosti, by došlo k potřísnění pachatele útoku krví poškozené. Dále bylo zjištěno, že trasologická stopa zajištěná v krevní louži na místě činu nesouhlasí s jakoukoliv botou, které byly vydány, případně zajištěny obviněného. A stejně tak nebyly na jeho botách nalezeny shodné biologické vzorky. Přestože výsledky všech shora uvedených kriminalistických expertíz by mohly vést k závěru, že šlo o nezpochybnitelné důkazy svědčící ve prospěch obviněného, soud I. stupně při jejich hodnocení nepostupoval zcela standardně. Pokud se o nich už zmínil, v podstatě jejich existenci jen konstatoval a následně v rámci jejich velmi stručného hodnocení jejich význam bagatelizoval, případně je vyložil v neprospěch obviněného. Zmínil se o nich v podstatě jen ve druhém odstavci na straně 44 odůvodnění, při hodnocení svědeckých výpovědí Š [REDACTED] N [REDACTED] M [REDACTED] N [REDACTED] I [REDACTED] N [REDACTED], kde zpochybnil jejich tvrzení, že oblečení a obuv, které obviněný vydal, bylo to, které měl v předmětný den na sobě a že s ním nebylo nijak manipulováno. K tomu spekulativně podotknul, že není žádným problémem poté, co je prádlo vyprané na něm udělat jakousi krevní skvrnu, případně vydat prádlo jiné, které obviněný na sobě neměl. I tak mohla být vydána jiná obuv, takže trasologické stopy na místě činu se nemusely shodovat s obuví předloženou obviněným. Žádné z dalších zajištěných stop v hodnotící části odůvodnění svého rozsudku stanovisko nezaujal. Neučinil tak ani soud odvolací, jenž pouze uvedl, že neexistence krevních stop na oblečení obviněného je vysvětlitelná tím, že obviněný nebyl zadržen okamžitě po činu a že vůbec není jisté, zda vydal skutečně to oblečení, ve kterém v době napadení byl. Co se týká pachových stop, Nejvyšší soud uvedl, že krátce po činu [REDACTED] bylo sejmuto 5 pachových stop. Na pachovou stopu byl nasazen služební pes, ale nepodařilo se pachatele vypátrat při identifikaci pachových stop zajištěných při dohledání místa činu 27. 2. 2013, avšak posléze došlo u několika z těchto stop ke ztotožnění s pachovými stopami obviněného. Toto rozhodně neschází o standardním soustředěném precizním a důsledným postupem policejních orgánů při původním ohledání místa činu. Při tomto druhém dohledání místa činu, k němuž došlo až poté co obviněný policejním orgánům dobrovolně vydal své ošacení a svršky, bylo podle sepsaného protokolu sejmuto 10 pachových stop z kabelky, z madel zásuvky a skříňek a z plastových spínačů. Jelikož obviněný popíral, že by se v uvedených místech nálezu pachových stop vůbec pohyboval a uvedených věcí se dotýkal, vzniklo podezření, že došlo k přenosu pachu policisty, kteří před zajištěním pachových stop byli v kontaktu s obviněným a jeho oblečením, což potvrdil i znalec. Následně soud doprovedl důkaz porovnáním vzorku pachů sejmutých z obou inkriminovaných policistů, přičemž byla zjištěna shoda u jedné ze zajištěných pachových stop s policistou, což vedlo k závěru, že v případě tohoto policisty došlo k přenosu pachové stopy. Z tohoto zjištění soud nečinil žádné relativní závěry ve svém rozsudku. Konečně Nejvyšší soud uvedl, že nalézací soud se měl více věnovat i motivu jednání obviněného. K tomu totiž v odůvodnění svého rozsudku uvedl pouze to, že je podle názoru soudu zřejmý, aniž ovšem

tuto zřejmost v této části explicitně vyjádřil. Pouze v navazující části odůvodnění rozsudku lze zjistit, že měl na mysli motiv finanční. V takovém případě bylo na místě, aby vyložil, proč si obviněný vybral [REDAKCE] kde získání vyšší částky nemohl očekávat. Z těchto podstatných důvodů a po zhodnocení všech shora uvedených skutečností pak Nejvyšší soud učinil, ve shodě s ministryní spravedlnosti závěr, že obsah dosud provedených důkazů není zcela v souladu s učiněnými skutkovými zjištěními soudu, která jsou formulována ve výroku odsuzujícího rozsudku. Obviněný byl zkrácen ve svém právu na spravedlivý proces, který mu zaručují výše uvedené právní normy. Soudy obou nižších instancí nehodnotily obsah jednotlivých důkazů zcela v souladu s ustanoveními § 2 odst. 6 trestního řádu, provedené důkazy mnohdy selektovaly a používaly z nich y jen ty části, které svědčily v neprospěch obviněného a naopak pomíjely, popřípadě bagatelizovaly ty důkazy, které obviněného ze spáchání činu vyvíňovaly. Navíc pak své úvahy o průběhu skutkového děje doplňovaly v jeho neprospěch svými domněnkami a někdy i spekulacemi, proto nelze souhlasit s jejich kategorickými závěry, že obhajoba obviněného byla jednoznačně vyvrácena, nebo že lze rozhodně vyloučit, že by pachatelem mohl být někdo jiný, nebo že jednání uvedeného ve výroku rozsudku se dopustil právě obviněný atd. Řízení Nejvyšší soud vrátil do stadia řízení před vyhlášením odsuzujícího rozsudku a na krajském soudu pak bude, aby doplnil dokazování a o podané obžalobě znovu rozhodl. Současně bylo uloženo, jaké konkrétní důkazy mají být ještě v řízení provedeny.

19. Příkazem k propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vydaného Nejvyšším soudem dne 20. 5. 2015 bylo příkázáno, aby byl žalobce ihned propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody na svobodu.
20. Z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 4. 2016, čj. [REDAKCE] je zřejmé, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy dne § 140 odst. 2, 3 písm. j) trestního zákoníku ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 13 roků a pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.
21. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 8. 2016 bylo rozhodnuto tak, že se odvolání obžalovaného L [REDAKCE] N [REDAKCE] zamítá. Toto usnesení spolu s rozsudkem soudu I. stupně nabylo právní moci dne 31. 8. 2016
22. Z oznámení vězeňské služby nazvané hlášení změn ze dne [REDAKCE] je zřejmé, že byl žalobce dne [REDAKCE] dodán do věznice [REDAKCE] k dalšímu výkonu trestu odnětí svobody.
23. Z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2017 plyne, že bylo zrušeno usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 8. 2016, čj. [REDAKCE] a jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 4. 2016, čj. [REDAKCE]. Současně byla zrušena také všechna další rozhodnutí a zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo, zrušením pozbyla podkladu. Krajskému soudu v Hradci Králové bylo příkázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl a současně podle § 256l odst. 3 trestního řádu nařídil, aby tak učinil v jiném složení senátu. Po zhodnocení skutečností uvedených v usnesení s odkazem na obsah jednotlivých důkazů při respektování zásady objektivního hodnocení důkazů, jak jednotlivě, tak v jejich vzájemných souvislostech, Nejvyšší soud dospěl k závěru, že provedeným dokazováním nebylo prokázáno zcela jednoznačně a s nejvyšším stupněm jistoty, že to byl právě žalobce, kdo se dopustil útoku proti poškozené, popsáno ve výroku odsuzujícího rozsudku. V plné shodě s odůvodněním svého předchozího rozhodnutí pak Nejvyšší soud musí zopakovat, že oba soudy nižších instancí ani po opětovném rozhodování ve věci nehodnotily obsah jednotlivých důkazů v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, provedené důkazy mnohdy selektovaly a používaly v nich mnohdy jen ty části, které svědčily v neprospěch obviněného, a naopak pomíjely, případně zcela bagatelizovaly ty důkazy, které obviněného ze spáchání činu dokonce vyvíňovaly. Navíc pak své úvahy o průběhu skutkového

děje doplňovaly v jeho neprospěch svými fabulacemi, domněnkami a někdy i spekulacemi. Proto ani nyní nelze souhlasit s jejich kategorickými závěry, že obhajoba obviněného byla jednoznačně vyvrácena, že lze rozhodně vyloučit, že by pachatelem mohl být někdo jiný, že jednání uvedeného ve výroku rozsudku se dopustil právě obviněný apod. Proto Nejvyšší soud i tentokrát vyslovil přesvědčení, že především soud prvního stupně se náležitě nevypořádal se všemi provedenými důkazy způsobem požadovaným v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, odůvodnění jeho rozhodnutí neodpovídá požadavkům ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu a skutkové závěry, které z provedených důkazů ve svém posledním rozhodnutí učinil, nelze považovat za přesné, úplné a akceptovatelné. Z toho vyplývá, že nelze považovat za správný, zákonný a spravedlivý ani odsuzující rozsudek. Základním problémem přezkoumávané věci zůstává, že trpí výrazným deficitem záruk spravedlivého procesu. Dosud provedeným dokazováním nebyl opatřen takový důkaz, který by svým obsahem obviněného jednoznačně usvědčoval, a zároveň se nedá zpochybnit z hlediska zásad spravedlivé procesu. Absenci takového důkazu nelze nahradit kumulací důkazů, z nichž žádný nesplňuje obě uvedené podmínky. Zbývající důkazy mají k otázce, zda právě obviněný je pachatelem činu tak vzdálený vztah, že nejsou způsobitelné kompenzovat nedostatečnost vyplývající z toho, že obviněný by měl být usvědčen v podstatě zpochybněnou svědeckou výpovědí poškozené, a stejně tak zpochybněnými pachovými stopami. Při novém projednání věci bylo novému senátu Krajského soudu v Hradci Králové, který bude určen v souladu s rozvrhem práce uloženo, aby jednak provedl celé dokazování znovu, včetně úkonů a doplnění, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil, jednak vázán právním názorem, který v tomto usnesení Nejvyšší soud vyslovil.

24. Z příkazu k propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, vydaného Nejvyšším soudem dne 21. 12. 2016 je zřejmé, že bylo přikázáno, aby byl žalobce ihned propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody ve věci Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. [redacted]. Tento příkaz byl adresován Vězeňské službě ČR věznice [redacted] rukám jejího ředitele.
25. Z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 11. 2017, čj. [redacted] je patrné, že žalobce byl dle § 226 písm. c) trestního řádu zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal žalobce.
26. Z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 3. 2018, čj. [redacted] je patrné, že k odvolání krajského státního zástupce v Hradci Králové bylo rozhodnutí soudu prvního stupně zrušeno a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Odvolací soud se ve svém usnesení k usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2017 vyjádřil tak, že přes značnou obšírnost a množství citované judikatury žádné stanovisko k otázkám výkladu a aplikace ani hmotného ani procesního práva neobsahuje. Nejvyšší soud nezaujal jasné stanovisko k přípustnosti jednotlivých provedených důkazů, nenařídil provést některý z důkazů, které nebyly dosud provedeny, ani nenařídil jednotlivý konkrétní důkaz opakovat. Otázkou aplikace hmotného práva se z pochopitelných důvodů nezabýval vůbec. Nařídil pouze, aby celé dokazování proběhlo znovu před jiným senátem. Nejedná se tedy o právní názor, ale maximálně o pokyn dovolacího soudu, kterým však není soud prvního stupně vázán. Pokud se tedy soud prvního stupně zaklíná u hodnocení každého z důkazů závazným právním názorem Nejvyššího soudu, je tento postup naprosto nesprávný, a odvolací soud jej nemůže akceptovat. Hodnocení důkazů tak trpí takovou vadou, kterou nelze v řízení před odvolacím soudem napravit, a proto odvolacímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek v celém rozsahu zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně. Odvolací soud si je vědom toho, že hodnocení provedených důkazů je zásadně doménou soudu prvního stupně a nelze jej v této činnosti příliš omezovat. Soud prvního stupně v novém řízení znovu zhodnotí provedené důkazy, aniž by se nechal omezovat nezávazným právním názorem Nejvyššího soudu a poté ve věci znovu rozhodne. Je otázkou jeho vnitřního přesvědčení, jakou měrou se nechá nezávaznými pokyny Nejvyššího soudu v hodnocení důkazů ovlivnit. V této souvislosti však nelze než upozornit na to, že tyto pokyny naprosto kopírují předchozí odvolací

námítky obžalovaného, což jejich úroveň poněkud degraduje. Při hodnocení důkazů by si soud prvního stupně měl ujasnit, zda skutečně byla prokázána nějaká manipulace s důkazy ze strany vyšetřujících orgánů, jak to naznačuje obhajoba. Pokud ano, z jakého důvodu by se orgány činné v trestním řízení do takové nebezpečné činnosti pouštěly. Ať už se jedná o manipulaci s výpovědí poškozené, manipulaci s důkazy na místě činu, s pachovými stopami, s výpovědí svědků. Soud by si měl také ujasnit, zda se jedná o běžnou praxi orgánů činných v trestním řízení, či zda k takové masivní manipulaci za účelem odsouzení nevinného obžalovaného došlo pouze v této konkrétní trestní věci. V tom případě by pak bylo na místě zjistit, čím si právě obžalovaný zasloužil takovou pozornost orgánů činných v trestním řízení.

27. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 5. 2018, čj. [REDAKCE] byl žalobce zproštěn obžaloby dle § 226 písm. c) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.
28. Z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 2018, čj. [REDAKCE] je zřejmé, že k odvolání krajského státního zástupce v Hradci Králové proti prvostupňovému rozsudku odvolací soud napadený rozsudek zrušil, vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí a přikázal, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Odvolací soud má za to, že důkazy tak, jak byly odvolacím soudem rozebrány a zhodnoceny, prokazují skutkový děj popsany ve výroku obžaloby. Dle názoru odvolatele i přes úvahy rozvedené v napadeném rozsudku se podařilo prokázat, že pachatelem jednání ke škodě poškozené je právě obžalovaný. Zhodnocením uvedených východisek dokazování lze dospět k závěru, že napadené rozhodnutí Krajského soudu neodpovídá objektivně zjištěnému skutkovému stavu. Zásadní výhrady má odvolací soud ke způsobu hodnocení provedených důkazů soudem prvního stupně. Oproti předchozímu zprošťujícímu rozsudku převzal soud prvního stupně beze změn celé původní odůvodnění, včetně hodnocení provedených důkazů, aniž by jakkoliv dbal výhrad odvolacího soudu. Za původní text připojil pouze doslovné znění odůvodnění zrušujícího usnesení Vrchního soudu v Praze, aby poté přidal úvahu, že provedeným dokazováním nebyl opatřen žádný důkaz, který by svým obsahem jednoznačně obžalovaného usvědčoval. Soud prvního stupně při hodnocení provedených důkazů, tedy v té části, která koresponduje se zprošťujícím výrokem soudu, připomíná opakovaně a na více místech závazný právní názor Nejvyššího soudu České republiky vyjádřený v jeho rozhodnutí ze dne 29. 3. 2017 a to, že je tímto právním názorem vázán. Odvolací soud si není vědom toho, že by své výhrady k tomuto postupu vyjádřil tak, že by nebyly srozumitelné, nebo pochopitelné, nicméně soud prvního stupně zjevně nepochopil, a proto odvolací soud tyto námítky znovu opakuje. Pochybení soudu prvního stupně nespočívá ani tak v tom, co sám naznačil v závěrečné části odůvodnění napadeného rozsudku, tedy v tom, že vlastně neví, komu by se měl zavděčit, jestli Nejvyššímu soudu, který, jak se domnívá, si přeje zproštění obžaloby, nebo Vrchnímu soudu, který, jak se domnívá, by si přál odsouzení, ale v tom, že jeho vlastní hodnocení provedených důkazů v odůvodnění napadeného rozsudku, chybí. Protože je naprosto zřejmé, že senát opakovaně rozhodující v této trestní věci není schopen oprostít se od nesprávného hodnocení provedených důkazů, není proto schopen rozhodnout nestranně, ani napsat jasné a přezkoumatelné rozhodnutí, odvolací soud přikázal projednání rozhodnutí věci v jiném složení senátu.
29. Z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 4091/18 vyplývá, že k ústavní stížnosti žalobce bylo rozhodnuto tak, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 2018 bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatele na řádné soudní řízení podle článku 36 odst. 1 ve spojení s právem na zákonného soudce podle článku 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a usnesení Vrchního soudu ze dne 28. 11. 2018 bylo zrušeno. V ústavním nálezu Ústavní soud dospěl k závěru, že z rozsudku soudu prvního stupně nevyplývá, že by se Krajský soud při svém rozhodování dopustil pochybení, která mu Vrchní soud vytýká. Rozhodně ne v takovém rozsahu a dosahu, v jakém jej Vrchní soud naznačuje, když uvádí, že Krajský soud se zaklíná u hodnocení každého

z důkazu závazně právním názorem Nejvyššího soudu, a že vlastní hodnocení provedených důkazů v odůvodnění napadeného rozsudku chybí, přičemž Krajský soud nevyhodnotil důkazy v souladu s § 2 odst. 6 trestního řádu neustálým poukazováním na závazný právní názor Nejvyššího soudu. Vrchní soud tedy nad odůvodněním rozsudku Krajského soudu vynesl poměrně kategorický závěr, odsudek, který však zjevně neodpovídá jeho skutečnému obsahu, což je nutno promítnout do hodnocení ústavnosti postupu dle § 262 trestního řádu výrok III. napadeného usnesení Vrchního soudu. I když se některé názory Nejvyššího soudu ocitají na samé hranici přípustnosti, vzhledem k jeho roli v trestním řízení, kupříkladu, že obsah některých jím neprovedených důkazů stěžovatele vyvíňuje, či je mu ku prospěchu, nemohou je podřízené soudy ve skutkové rovině ignorovat. Trestní soudce musí odstranit všechny rozumné pochybnosti o vině a jednotlivých důkazech, které mu připadnou do úvahy. Právě v tomto směru mohou obsáhlé úvahy dovolacího soudu sloužit jako významné vodítko, jak uváděl krajský soud, a to bez ohledu na to, zda byl k těmto konkrétním úvahám Nejvyšší soud v souladu s materiálním předmětem dovolacího řízení povolán či nikoliv. Konečně sám vrchní soud v napadeném rozhodnutí uvádí, že je otázkou vnitřního přesvědčení krajského soudu, jakou měrou se nechá nezávaznými dovolacími pokyny ovlivnit. Není tedy vůbec zřejmé, jakou částí zrušeného rozsudku se měl krajský soud od této zásady odchýlit. Lze tedy uzavřít, že stručný a jednoznačný závěr o chybném vyhodnocení důkazů krajským soudem z ústavněprávního hlediska neobstojí. Je-li vrchní soud toho názoru, že nějaká jednotlivá zmínka názoru Nejvyššího soudu není na místě, nebo že tyto zmínky jsou projevy úplné rezignace na vlastní hodnocení důkazu, bude muset tento závěr velmi pečlivě odůvodnit a pochybení krajskému soudu konkrétně vytknout, a teprve následně posoudit, zda jejich povaha či rozsah jsou takového rázu, že bude nutné, aby věc rozhodoval nový senát, což by vždy mělo být až krajní procesní řešení. Měl by vzít rovněž v potaz, že k předchozí kasaci zprošťujících rozsudků docházelo dle Ústavního soudu z důvodu „komunikačních problémů“ při hledání rolí jednotlivých soudních instancí v daném trestním řízení a nikoliv z neschopnosti zaujmout jednotný právní názor“. Důležitým faktorem je rovněž skutečnost, že celé trestní řízení trvá již bezmála 6 let, a další změna rozhodujícího senátu jej dále jen prodlouží. Ústavní soud tak shledal, že napadené rozhodnutí vrchního soudu nespĺňuje ústavní požadavky na řádné odůvodnění pro nařízení postupu dle § 262 trestního řádu, a porušuje tak ústavně zaručené právo stěžovatele na řádné soudní řízení podle § 36 odst. 1 ve spojení s právem na zákonného soudce podle § 38 odst. 1 Listiny.

30. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 3. 2019, čj. [REDAKCE] bylo o odvolání státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze 14. 5. 2018 rozhodnuto tak, že odvolání státní zástupkyně bylo zamítnuto. Odůvodnění tohoto usnesení se příliš neliší od předchozího usnesení Vrchního soudu v Praze z 28. 11. 2018. Na druhé straně usnesení je uvedeno to, že *...i přes vyhrady rozzebrané v napadeném rozsudku pachatelem právě obžalovaný L. N. je předně a stále prokázáno výpovědí poškozené...* Na straně 6 pak Vrchní soud uvádí, že přezkoumal napadený rozsudek a přezkoumal i postup řízení, které jeho vynesení předcházelo, a v řízení žádné vady neshledal. Ve věci byl shromážděn a soudem prvního stupně proveden dostatek důkazy, které by podle názoru odvolacího soudu *v jiné trestní věci k odsouzení obžalovaného spolehlivě postačovaly*. Problémem této trestní věci však není nedostatek důkazů, ale jejich hodnocení. Soud hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu. Hodnocení důkazů je přitom doménou nalézacího soudu, a odvolací soud do něho může zasahovat jen velmi omezeně. Na straně 7 pak shrnuje, že *za současné situace má odvolací soud poměrně omezené možnosti, jak o odvolání státního zástupce rozhodnout. Může napadený rozsudek zrušit a soudu prvního stupně vytknout konkrétní pochybení v hodnocení důkazů, nicméně tento postup by byl poměrně problematický, protože soud nelze nutit k tomu, jak má důkazy hodnotit a jednotlivá pochybení už byla soudu vytýkána, aniž by na tyto výtky reagoval. Navíc Ústavní soud na jakési vlastní hodnocení důkazů soudem prvního stupně ve svém nálezu upozornil, a to nemůže odvolací soud přehlížet. Představa, že by soud prvního*

stupně ve stejném složení senátu diametrálně změnil svůj právní názor, na hodnocení jednotlivých důkazů, je podle názoru odvolacího soudu, nepřilíš reálné. Navíc, i kdyby se nakonec podařilo přimět soud prvního stupně ke změně názoru na provedené důkazy, je třeba počítat s názorem Nejvyššího soudu, který jej rovněž stěží změní. Skončení věci by tak bylo v reálném čase prakticky nemožné. Vzhledem k nálezu Ústavního soudu nelze věc odejmout a přidělit jinému senátu. Druhou možností je zamítnutí odvolání státní zástupkyně, a tím skončení věci přesto, že odvolací námitky jsou oprávněné s tím, že za dané procesní situace nelze vinu obžalovaného prokázat, a žádné doplnění dokazování se nenabízí. Jedná se, stejně jako v případě zrušení napadeného rozsudku, o špatné řešení, nicméně při porovnání obou těchto špatných rozhodnutí, musel soud vzít v úvahu dosavadní délku řízení, a zejména perspektivu možného jiného rozhodnutí ve věci, která se nejví přilíš reálná. Proto rozhodl tak, že ze dvou špatných variant vybral tu, o které se domnívá, že je přece jenom o něco lepší.

31. Z psychologického znaleckého posudku založeného ve trestním spise od čl. 49 provedena zjištění znalce uvedená na čl. 73 a 74, v nichž znalec uvádí, že prostudoval kopie zadržovaných dopisů adresované jeho vrstevníkům. Opakujícím se téma z každém z dopisu byl důvod zadržení, podrobný popis zatčení, chování zatýkajících a vyslychajících (dramaticky líčené), popis života ve vazební věznici, reakce rodiny, podpurná plačtivá i zlobná s plány na žalobu u policejních orgánů pro nevhodné chování policejních orgánů, nátlak pošpinění rodiny „řeknu, že jsem trpěl depresemi a vzhledem k nemoci štítné žlázy bych neměl být vystavován stresu... ještě na nich vysoudíme miliony...“ ubezpečení o kladných vztazích k adresátům. Znalcům byla k dispozici zajištěná FB komunikace mezi žalobcem a dalšími osobami, mimo jiné zde žalobce popisuje, jak napadl a zbil R. [REDAKCE] „... letěl dva metry na nového golfa, říkám, ještě mu to ta svině odře, tak jsme ho zahodili do popelnice... dostal dvacet granátů do zad za sebou, během pár vteřin, prej jsem jel jak terminátor, fakt psycho kámo, takový nervy mě chytanou dvakrát do roka, to jsem chtěl do hlavy, ale to bych ho zabil.“ Komunikuje o koupi marihuany, uvádí, že nosí boxer, další osoba ho upomíná o peníze. 26. 2. píše V. S. [REDAKCE] jak „v 18. dostal auto, měl dost peněz, dělal frajera, ale rozešla se s ním jeho láska T. [REDAKCE] kamarádi mu řekli, že mají něco, co mu pomůže zapomenout, začal s pervitinem „stále jsem jezdil, prodával a šňupal pervitin, mimochodem mám naježděno asi 200 tisíc kilometrů, z toho jsem najezdil 40 tisíc na trávě a 50 tisíc na pervitinu, a to mě zastavili jen 3x, neskutečné štěstí, vždy jsem se uměl chovat a přizpůsobit se situaci... zašlo to tak daleko, že jsem minulý rok přerušil školu... měl jsem před maturitou s nervama totálně v hajzlu a psychiku totálně v píči, totálně mě zavrhlá moje třída, v jejich očích jsem byl totální sračka, do té doby mě brali jako sportovce...dostal jsem se z toho jen díky rodině, mimochodem mě táta několikrát vyhodil z baráku, dva měsíce jsem nebydlel doma... teď jsem rok čistý, občas si zahulím trávu a jdu na pivko... moc bych si vážil toho, kdyby si tohle nikomu neříkala... hlavně jsem to neměl za potřebí, čeká mě nádherný život, můj táta má 30 baráků, je [REDAKCE] a má měsíčně necelý milion...proto jsou naši 4x do měsíce na dovolené typu [REDAKCE].“
32. V protokolu o výslechu svědkyně V. [REDAKCE] S. [REDAKCE] ze dne 17. 4. 2013 č. I. 982, svědkyně uvádí, že žalobce zná asi 2 – 3 roky, seznámila se s ním asi v roce 2010, kdy spolu začali chodit. Když L. [REDAKCE] poznala, zjistila, že je hodný. Poté se rozešli. Znovu spolu začali chodit a znovu se rozešli. Je jí známo, že L. [REDAKCE] bral pervitin již v tom druhém období jejich vztahu. Peníze dostával od rodičů, někdy mu i ona sama peníze půjčila. Dohromady mu napůjčovala asi 2 500 korun. Je jí známo, že se žalobce jednou popral. Svědkyně také uvedla, že žalobce kouřil marihuanu, a to i 2x až 3x za den. Po škole chtěl jet pracovat na půl roku do Ameriky a dále věděla, že by měl pracovat ve fitku svého otce. Školu dodělat chtěl, když svoji první příležitost propásl.
33. V dopisu zasláném matce dne 27. 3. 2013, žalobce děkuje za finanční částku, ze které měl takovou radost, až brečel. Uvádí, že je nadevše miluje a váží si všeho, co pro něj rodina dělá. Popsal své zadržení, když šel do školy, všiml si modré dodávky, z níž se poté ozval řev „stůj, stůj“ a objevilo se několik chlapů v modrých bundách. Začal utíkat a po několika metrech se zezadu ozvalo „kriminální policie“. Po chvíli se zastavil a lehl si na zem. Chlapi do něj kopali a mlátili jej a dostal paralyzérem. Pak dostal želízka a masku, což ještě nebylo tak hrozné. Poté jej hodili do

auta a přikryli plachtou a pytle, do kterého si musel vlézt. Jeden z členů komanda ho držel koleny za hlavu a po každé odpovědi, kterou dostal, dostával rány, a to do hlavy. V pytli nemohl dýchat. V Hradci Králové následoval 3 hodinový výslech v masce se železky, a poté 10 hodinový výslech bez masky. Ve vězení už to poté bylo v pořádku, není to tak špatné, jak se říká. Dokonce ani jídlo není nejhorší, spíše ta samota. Je sám na pokoji, což je rád. Pozitiva spatřuje v tom, že jej to donutilo číst povinnou četbu. Cvičí a je tam i pár lidí, se kterými se dá rozumně bavit, spíše mezi dozorci. Ujistil rodinu, že na ně myslí a že je moc miluje. Modlí se, za ně a modlí se za to, ať celá věc co nejrychleji vyřeší a může se soustředit jen na maturitu. Jako další pozitivum pobytu ve vězení je i to, že si začal více vážit věcí kolem sebe a spoustu věcí si uvědomil.

34. V dopise přátelům z 23. 4. 2013, na č. l. 1441, žalobce zdraví své přátele. Sdělil jim, že je obviněný v případě [REDAKCE] se po probuzení z kómatu jej označila za posledního zákazníka. Vyšetřovatelé zjistili, že kouří trávu atd. a drželi se toho. Několik lidí vypovědělo, že je vzteklý a výbušný. Poděkoval kamarádům za pomoc s tím, že si jí váží. Podle rekognice poškozená nikoho jako pachatele nepoznala. Zadržení popsal stejně, jako v dopise matce. Uznává, že v životě nadělal spoustu hloupostí a že si to možná zasloužil, ale vnímá jako nespravedlivé, že je ve vězení místo někoho jiného. Přátelům píše, že pobyt ve vězení není tak přehnaný, jak se říká, jídlo celkem ujde, a když se chová a dodržuje pravidla, je brán v pohodě. Je sám na pokoji, za což je rád. Učí se a čte. Jednou týdně se může koukat na televizi a nic jiného se zde dělat nedá. Je třeba si taktéž dávat pozor na pár lidí. Pokud člověk nemá sílu a je hubený, tak je ztracený. Uvedl, že proběhla rekognice, při které jej paní poškozená neoznačila, což je velké plus, ale ještě nemá vyhráno, bude ve vězení minimálně do půlky června. Podstoupí znalecké zkoumání. Svým pobytem za mřížemi si uvědomuje, jak se choval. Nevážil si spousty věcí a balil holky na to, že se chlubil zajištěnou budoucností díky tátovi. Je načase vzít odpovědnost do svých rukou. Chce něco dokázat a nespolehat se na otce. Po měsíci měl první návštěvu, na níž se dostavil otec a po celou dobu návštěvy brečel. Dokonce i víc, než obě babičky a máma. Přiznává, že pobyt je dost náročný na psychiku a o emoce není nouze, hlavně když začne přemýšlet nad rodinou, holkama a přáteli. Dále uvedl, že otec je tak našťavaný, že celý postup vyšetřování mediálně zveřejní. Že je neskutečné, co se stalo. Jednomu z kamarádů taktéž vytknul jeho výpověď, kdy podrobně popsal, co doma bral za věci.
35. Z dopisu ze dne 22. 4. 2013 zasláného žalobcem třídě, žalobce uvádí, že byl obviněný v případě toho [REDAKCE] a poškozená jej při rekognici označila. Následně uvedla, že nikoho jako pachatele nepoznává. Teď už to vypadá lépe, neoznačila jej při rekognici naživo. Zadržení popsal stejně jako v dopise matce a přátelům. O vězení uvádí, že to není tak šílené, jak se říká a celkem to ujde. Je sám na pokoji, cvičí, dokonce chodí na vycházky na hlídání dvůr. Nejhorší je samota, ale využívá to k učení a čtení. Přiznává, že to celé bylo jako zlý sen. Ze začátku to těžce rozdýchával a říkal si, co zde dělá, když ten, co to provedl, je někde venku a směje se. Naštěstí má veškerou podporu rodiny, což jej drží nad vodou. Dle advokáta by měl být snad do měsíce doma a každý den se za to modlí. Moc do karet mu nehraje to, že několik lidí vypovědělo, že je výbušný a vzteklý a prý cvičí, aby se uklidnil. Těší se, až bude vše za ním a byl by rád, kdyby mu spolužáci napsali, protože je ve vězení šílená nuda. Dále uvádí, že si musí dávat pozor na pár lidí, hlavně na ty, co jsou zde za vraždu a dodržování pravidel je taktéž nutností. Spolužákům též popsal denní režim a nutnost udržovat pořádek, stejně tak, jako jim popsal celou. Spí na posteli, která snad pamatuje Gottwalda, ze které jej bolí záda, jedno umyvadlo, které má taktéž podobné stáří, záchod, který nejde splachovat a musí se vždy použít štětka. Považuje to za komedii. Jeden vyviklaný stůl a židle. Pobyt zvládá díky rodině. Nebýt jich, byl by každý den u psychologů. Je to hodně náročné na psychiku. Přiznal, že když přišel, první tři dny probrečel, nespál a nejedl, ale zvykl si. Modlí se, aby pravého pachatele chytili. Přiznává, že za život nadělal spoustu hloupostí, jen bůh může soudit, zda si to zasloužil, či ne. Svůj pobyt považuje za nespravedlnost. Nemají na něj absolutně nic a jen vymýšlí teorie, že někomu dlužil stovku, a proto tu paní okradl. Dělají to

jenom proto, aby měli uzavřený případ a je jim jedno, jestli mají pravého či nepravého pachatele. To, co si doposud myslel o policejních orgánech, je ve skutečnosti asi 3 x horší, než realita. Dále popisuje, jak s ním bylo jednáno při prvním výslechu. Obhájce jej ujišťuje, že bude do poloviny června doma. Déle jak 3 měsíce jej bez důkazů držet nemůžou. První návštěvu mu dovolili až po měsíci. Opět popisuje, jak jeho otec celou návštěvu probřečel a nadával, co je to za svině. Uvádí, že mu návštěva velmi psychicky pomohla a dodala síl. Jsou rozhodnutí po skončení vazby žalovat, jednak za pošpinění jména, fyzický a psychický nátlak. Řekne, že trpěl depresemi a vzhledem k nemoci štítné žlázy by neměl být vystavován velkému stresu a ještě na nich vysoudíme miliony.

36. Z dopisu Š. N. [redacted] z 11. 2. 2014 plyne, že tato oslovila poškozenou z trestního řízení, paní B. [redacted] v něm uvádí, že syn je odsouzen a její život plyne dál. Vyjádřila lítost nad tím, co se jí stalo. Uvádí, že se s rodinou modlili, aby se uzdravila a osvětlila pravdu o pachateli, ale nechápe a nikdy nepochopí její chování. Pokud si okolnosti nepamatuje nebo má výpadky paměti, proč neustále uvádí, že si vše perfektně pamatuje. Nechápe, jak může žít s vědomím, že i díky ní, sedí rok ve vazbě nevinný kluk, který možná bude odsouzen, namísto pravého pachatele. Jak může žít s pocitem, že přispěla ke zničení života jejich rodiny a hlavně ke zničení života žalobce. Žalobce se těšil, až vše osvětlí a skončí jeho noční můra. Není svatoušek, nazlobil se rodičů dost, ale to, co na něj policie ušila, toho by nebyl nikdy schopen. Je to citlivý, hodný, společenský kluk, úplně obyčejný. J. [redacted] na něj sesbíral jen špínu z minulosti a celý spis je na tom postaven. Rodina se ho zastává protože ví, že je stoprocentně nevinný. Obrací se na ní s nadějí, že opravdu neví, kdo jí to udělal. V tom případě by měla pracovat na obnově paměti. Taktéž je matka. Určitě chápe její pocity, když někdo ničí dítě a rodinu. Žádá, aby si poškozená vzpomněla a nenechala žalobce pykat za někoho jiného, neboť ten už si vytrpěl za své vylomeniny dost, tohle si nezaslouží. Věří, že přestane být ovlivňována J. [redacted] a konečně zvítězí spravedlnost a pravda.
37. Z dopisu M. [redacted] N. [redacted] ze dne 26. 5. 2017 adresovaného poškozené v trestním řízení, paní B. [redacted] se píše, že všichni trpěli tím, co se stalo. Poškozená brutálním útokem a jeho důsledky a oni tím, že byl nespravedlivě zatčen a odsouzen její vnuk. Že je nevinný, ví nejen ze dvou rozsudků Nejvyššího soudu, ale především proto, že byl v době spáchání napadení v jejich bytě. Jsou otřeseni jeho nespravedlivým stíháním a odsouzením a mají v důsledku tohoto stresu vážné zdravotní problémy. Po přečtení druhého rozsudku Nejvyššího soudu se rozhodli obrátit na poškozenou a požádat ji o omluvu, protože podruhé byl vnuk odsouzen prakticky výhradně na základě její výpovědi. Vzhledem k tomu, že naprosto jistě ví, že vnuk je nevinný, musí být její výpověď zákonitě nepravdivá. Mohlo se jednat o nepravdu nebo lež. O nepravdu v případě, že se spletla, že její tvrzení bylo postaveno na jejím nereálném pocitu, či omylu. Pokud přízná, že se mohla mýlit a omluví se za strádání, které její omyl způsobil, pochopí to a za její podíl na nespravedlivém odsouzení vnuka zapomene. O lež by se jednalo v případě, že by nepravdu uvedla záměrně, například proto, aby chránila skutečného pachatele nebo v případě, že byla vystavena nátlaku policie, kterému ze strachu podlehla. Neuvědomila si, že v takovém případě spáchala trestný čin křivé výpovědi. I kdyby lhala, nemusí se ke lži přiznávat, postačí, když přízná, že nemůže tvrdit s jistotou, že jí napadl vnuk. Napadnout jí nemohl, protože v tu dobu už byl doma. Pokud se neomluví a nepřizná svůj omyl, budou nuceni ji žalovat v občanskoprávním sporu a žádat o odškodnění za nemajetkovou újmu, kterou způsobila.
38. K důkazu bylo taktéž provedeno video foto rekognice provedené ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové dne 27. 2. 2013, kterou lze považovat za nestandardní. K tomuto soud odkazuje na odůvodnění uvedené v rozhodnutí Nejvyššího soudu tak, jak je citováno v odstavci číslo 18. tohoto rozsudku.
39. Z videa odůvodnění usnesení o zamítnutí odvolání státního zástupce proti zprošťujícímu rozsudku je zřejmé, že toto ústní odůvodnění plně koreluje s jeho písemným vyhotovením tak, jak se podává ze skutkových zjištění uvedených v odstavci 30. tohoto rozsudku.

40. Ze článku ze serveru novinky.cz „[REDAKCE]“ ze dne 7. 1. 2022 a „[REDAKCE]“ ze dne 1. 4. 2022, resp. z komentářů pod články, je patrné, že řada glosujících považuje žalobce za vraha, který by neměl chodit na veřejnost. Žádost o odškodnění je považována za drzost, je zde přetřásána drogová minulost žalobce, poznámky o zproštění obžaloby z důvodu peněz a vlivu otce, ale na druhou stranu nejsou všechny komentáře negativní. Jsou zde komentáře kritizující špatně odvedenou práci vyšetřovatele a komentáře podpurné, které dosavadní odškodnění žalobce považují za nedostatečné.
41. Z monitoru médií, který byl proveden k důkaz je patrné, že o celém proběhu řízení žalobce byl ze strany médií velký zájem a vždy v době probíhajících hlavních líčení, případně jiných jednání soudů všech stupňů vycházela celá řada článků a reportáží, popisujících skutečnosti zjištěné v rámci jednotlivých jednání.
42. Z kopie Facebookových stránek L [REDAKCE] N [REDAKCE] je zřejmé, že na veřejném profilu žalobce zveřejňoval odkazy na to, že věc odvolání v případě jeho rodičů byla u Vrchního soudu projednávána JUDr. Lněničkou, dále, že soudce Lněnička byl za své vyjádření v kauze L [REDAKCE] N [REDAKCE] potrestán. V diskusi pak v reakci na odkaz V [REDAKCE] F [REDAKCE] „[REDAKCE]“, žalobce uvádí, „[REDAKCE]“ „Dále je zde odkaz z 28. 5. 2019 na novinky.cz „[REDAKCE]“ „Jakož i starší příspěvky týkající se jeho kauzy. Jsou zde též fotky z článku, z časopisu Reflex z 25. 4. 2019, nazvaného „[REDAKCE]“, v němž žalobce poskytl Reflexu rozhovor včetně fotografií.
43. Z kopie stránek [REDAKCE] na [www.\[REDAKCE\].cz](http://www.[REDAKCE].cz), je v úvodu zřejmé, že tyto stránky byly založeny rodiči, na podporu jejich nevinného syna. Vyjadřují zde víru, že díky upoutání pozornosti na tento případ, se povede najít opravdového pachatele. Na těchto stránkách byla zveřejněna mimo jiné informace o žalobci, fotografie z jeho předchozího života, popis případu, souhrn skutečností a důkazů, obžaloba, podnět k prošetření činnosti Generální inspekce bezpečnostních sborů, videa výslechu poškozené před rekognicí, video z rekognice dle fotografií a též protokoly o hlavních líčeních, či závěrečná řeč. Je zde též upozornění na pořad [REDAKCE] včetně odkazů na tuto reportáž. Na stránkách byla elektronicky dostupná též kniha o případu [REDAKCE]
44. Z článku [REDAKCE] zveřejněného časopisem Reflex, který byl vydán krátce po konečném rozhodnutí ve věci žalobce, ale ještě v běžící lhůtě pro podání dovolání žalobce uvádí, že se naučili s ničím nepočítat, protože vždycky na vás může někdo něco ušít. Uvádí, že byla doba, kdy měli strach nechat dům nebo auto bez dozoru, aby do něj někdo něco nepodstrčil. Proces byl velkým náporům na psychiku, nejhorší byla nejistota, která trvá už 6 let. Nejhorší pro něj byla představa ani ne tak, že bude zavřený, ale že žena a dcera zůstanou samy a on jim nebude moc pomáhat. Dále uvedl, že v době vydání článku má docela dobrou práci, ale ještě minulý rok jezdil pracovat na stavbu. Při hledání práce mu řekli, že jako člověk se záznamem nemůže zaměstnat, kde je potřeba jakási důvěra, dělat. Tam, kde pracuje, si jej všichni ptali na vězení, jak to tam chodí. Na případ ani moc ne, ten je dost popsán v jeho knížce, kterou když nastoupil, svým kolegům rozdál. Je si vědom toho, že cejch vraha, který unikl spravedlnosti, se s ním potáhne napořád. A je si též vědom, že nebýt rodiny a peněz svých rodičů, kteří zaplatili advokáty a veškeré výdaje, byl by ve vězení. Sám by si to nemohl dovolit. Na okamžiky z vězení se snaží zapomenout, nemyslet na ně, udělat za tím tlustou čáru a žít současností, rodinou, prací a školou. Každodenní nejistota ho naučila soustředit se na současnost a je pro něj stěžejní rodina, dcera a manželka a blízcí se absolutorium na škole. Vnitřně ho štve a cítí vztek za to, co mu bylo způsobeno, má za to, že by měly být určité osoby hnány k zodpovědnosti, ale sám se do boje

pouštět nechce. Nemá na to žaludek, není to jeho styl. Táta se ale možná do něčeho pustí, v tomhle jsou každý jiný. Myslí, že se změnil hodně, když si vzpomene, jaké číslo býval.

45. Žalobce v rámci svého výslechu uvedl, že se na veřejnou výzvu policie přihlásil jako svědek ve věci přeapadení poškozene, police si pro něj přijela a vyslechla jej a tím považoval věc za vyřešenou. O 14 dní později šel ráno do školy, měl cca 2 měsíce před maturitou a po cestě vedle něj zastavila neoznačená dodávka, vyskočil z ní muž v čepici a křičel, aby zastavil. Žalobce proto začal utíkat, protože měl strach, že ho chtějí unést pro otcovy politické ambice. Následně jej muž dohnal a srazil obuškem, spoutal jej, užil paralyzér, dal mu na hlavu masku a odtáhli jej k dodávce. Že se jedná o policisty, se žalobce dozvěděl až v dodávce, poté se začali vynucovat přiznání, byla přes něj hozena fólie, pociťoval menší přísun vzduchu. Po příjezdu na policii následoval výslech až do 8 do večera a opět po něm bylo vynucováno doznání, po výslechu byl umístěn na celu předběžného zadržení a po dvou dnech uvalena vazby. Žalobce se cítil ponížen, musel se svléknout, udělat dřepy. Veškerá bezpečnostní opatření vůči žalobci vycházela z právní kvalifikace činu, kterého se měl dopustit. Nejprve pobýval na bezpečnostní cele, byl zde smradlavý protékající záchod, špinavé umyvadlo, na zdi vyrytý výstižný nápis vítejte v pekle. Byly momenty, kdy brečel a chtěl si vzít život. Ve vazbě jej držely nad vodou dopisy od rodiny, příprava na maturitu a tehdejší zástupce JUDr. Rampula. Očekával, že půjde domů po prvním rozsudku z 9. 1. 2014, namísto toho byl odsouzen na 16 let a upnul se na řízení před odvolacím soudem. Ten rozsudek zrušil a po novém odsouzení odvolací soud uložil trest 13 let. Žalobce pociťoval totální beznaděj a zoufalství. To byl důvod, proč s rodinou případ medializovali, vytvořili webové stránky. Žalobce už viděl, jak bude sedět 13 let, v prostředí kde není jisté, že se mu nic nestane, přemýšlel, jestli se z toho vůbec dostane. Naději získal zásahem Nejvyššího soudu, který věc vrátil v na začátek. I přes radost měl obavy z nového odsouzení, když bude souzen stejným senátem. Při druhém projednávání věci byl už ženatý a narodila se mu dcera. Řízení pro něj bylo po psychické stránce trýznivější, protože po novém odsouzení musel znova do výkonu trestu, musel opustit manželku dceru, bez peněz, bylo to složité období. Druhý trest vykonával [REDAKCE] podstatě každý den se modlil, brečel, doufal, že se dostane ven, ale počítal i s variantou, že bude muset trest vykonat a možná, když to vyjde, bude po dvou třetinách propuštěn. Po opětovném zásahu Nejvyššího soudu byla věc znovu vrácena soudu I. stupně a věc projednával nový soudce. Když žalobce viděl postup nového senátu, svítila mu naděje, nicméně po svých zkušenostech má žalobce obavy být někde vyslýchán, má obavy z kontaktu s policií a státním zastupitelstvím, při pohledu na vězeňský autobus si vybavuje, jak chodil v medvědu, chovali se k němu jako ke zvířeti, odpadu společnosti. Dodnes se mu o vězení zdá. Lidé o něm smýšlí jako o člověku, kterého z toho dostaly otcovy peníze a úplatky, ovšem díky těmto penězům měl žalobce na advokáty, zaplacení posudků, ústavní stížnosti, která zabránila Dr. Lněničkovu manipulovat se zákonným soudcem. Žalobce proto má nedůvěru k OČTŘ, protože nemá dobrou zkušenost. Žalobce byl sice zproštěn obžaloby, ale JUDr. Lněnička v podstatě uvedl, že je vrah, kterého ve stávající situaci nelze odsoudit, s čímž se žalobce musí potýkat, lidé mu nevěří, pochybují o něm, ukazují si na něj i na rodinné příslušníky. Proto s rodinou žije v ústraní, izolovaně, na veřejnost moc nechodí, raději je doma s manželkou, obává se, že kdyby někam vyrazil, ukazovali by si na něj a ještě by se něco semlelo a dostal by se do problémů, ostatně jako když zavolal na policii, že je svědek a že bych pomoci a udělali z něj vraha.

K dotazu soudu žalobce uvedl, že ve vazbě byl nejprve na cele sám několik měsíců a následně sdílel celu se spoluvězněm. Pro žalobce bylo ale lepší být sám, než s osobou, u které nevěděl, jestli jí „nehrábne“ a něco mu neudělá. Následně byl ve vazební cele pro 6 osob. K agresí nebo výhrůžkám na vazební cele nedocházelo, nicméně jednalo se víceméně o osoby, které měly spáchat násilné činy, a žalobce měl obavy, aby se mu něco nestalo. Návštěvy byly povoleny 1x za 14 dnů 90 minut pro 4 osoby. Chodili za ním rodinní příslušníci, kteří brečeli, otec ze všech

nejvíc, takže si návštěvy moc neužil. První měsíce byl při návštěvách zákaz fyzického kontaktu a hovory byly odposlouchávány. V době vazby a následně ve výkonu trestu příležitostně navštěvoval psychologku.

Na vazbu následoval výkon trestu [REDAKCE]. Zde strávil cca 10 měsíců v cele pro 18 lidí, z toho 5-6 lidí zde bylo pro vraždu ostatní za násilnou trestnou činnost, drogy. I zde měl obavy, aby se mu něco nestalo, tyto měl i při pohybu po věznici. Byl i svědkem incidentů, kdy jeden vězeň zmlátil jiného. Pracovně byl zařazen do skladu s oblečením a dělal holiče a chodil vězně stříhat a to i na trestní oddíl, na kterém jsou umístěni vězni, kteří dostali další trest za to, že někomu ublížili a jestli někomu ještě něco udělají, je jim v podstatě jedno. Jednomu slíbil známku, kterou však vlivem vedlejších okolností nedostal a následně se dozvěděl, že na něj tento člověk čekal na ošetřovně s naostřenou vidličkou, k incidentu nedošlo pouze souhrou okolností. Ve věznici panují jiná pravidla, hodnotou je mít hodně odsezeno, nebát se bachařů nebo policie, díky jedné takové osobě se žalobci nic nestalo. Každý den práce také musel podstupovat bezpečnostní prohlídky, kdy se musel svléknout, udělat dřepy, ukázat hýždě, zda něco neschovává, což považoval za velmi ponižující. I zde byly návštěvy 1x za měsíc, 3 hodiny, vždy 4 osoby a mohly se dotýkat pouze rukama na stole, objímání nebo polibky byly službou vytýkány. Během pobytu na [REDAKCE] se seznámil se svou manželkou, která mu nejprve z pozice rodinné známé posílala dopisy jako psychickou podporu a pak za ním začala jezdit na návštěvy.

Během druhého výkonu trestu (podzim 2016) byl umístěn [REDAKCE]. Nastupoval [REDAKCE] s vidinou 13 let strávených za mřížemi, případně 8-9 let, bude-li propuštěn po dvou třetinách trestu. Bylo to výrazně horší, neboť za sebou nechával dceru a manželku, nevěděl jí, když začala chodit, když začala říkat první slova, před nástupem přemýšlel, jak to zvládne, vracely se mu stísněné pocity, byl umístěn do studené nevytopené cely, kde strávil cca 10 dnů, než jej převezli [REDAKCE]. Převáželi jej se svázanýma rukama a nohama v kleci pro osoby doživotně odsouzené či násilníky, což žalobce jako nevinného frustrovalo. Byl umístěn na oddělení s volným pohybem osob. Cely byly pouze po dvou a tam bylo pouze 20 lidí, kteří seděli ve vězení i desítky let a seběhli se k němu ostatní vězňové a chtěli některé z jeho věcí. Bylo to velmi náročné a sužovaly jej myšlenky na to, co doma manželka, dcera, jestli budou mít peníze, jestli budou mít všechno, jestli budou zdravé, jestli budou v pohodě, jestli přijedou na návštěvu. Bylo to výrazně horší než odloučení od rodičů a prarodičů. Spoluvězni mu říkali, že manželka na něj vydrží čekat 2 roky, víc ne, ať s tím počítá. Sžíraly jej myšlenky, že pokud bude ve vězení léta, nenajde práci a ještě jej opustí manželka.

Dopisů do vězení mohl dostávat neomezené množství, nicméně tyto byly vychovateli čteny a komentovány. Pokud se jedná o podporu, cítil jí jak ze strany rodiny, tak od kamarádů a známých, kteří se pro něj i nechali vyfotit s transparentem „věříme Ti“, což jej také při pobytu za mřížemi drželo nad vodou. Čas ve vazbě vyplňoval psaním dopisů, které ho odváděly od každodenní vězeňské rutiny, podobně jako návštěvy. Maturitu vykonat nemohl, po propuštění 20. 5. 2015 bylo dodělání škody primární. Chtěl dodělat školu [REDAKCE], ale sotva někoho pozdravil, už zasahovala policie a zjišťovala, co lidem říkal. Došlo mu, že do [REDAKCE] nastoupit nemůže. Ostatně do [REDAKCE] se bojí jezdit dosud, má obavy, že se tam něco stane, nebo že řeknou, že přišel poškozenou „dodělat“ nebo že mu něco nastrčí do auta. Z uvedeného důvodu tak udělal rozdílové zkoušky a přestoupil na obchodní akademii [REDAKCE] kde po roce maturitu dodělal. V tomto opakovaném maturitním ročníku se narodila dcera a současně probíhal proces, kdy ze strany státní zástupkyně byla navrhována vazba a žalobce jezdil k soudu se sbalenou taškou a s obavou, že bude vazebnímu návrhu vyhověno. Bylo to strašné období a bylo toho hodně najednou. Po maturitě se přihlásil na vyšší odbornou školu, na kterou nastoupil, přičemž v prvním ročníku musel nastoupit výkon trestu [REDAKCE] nicméně zasáhl Nejvyšší soud a byl propuštěn a mohl studovat dál po absolvování proměškaných testů. V době studia opakovaného maturitního ročníku měl příjem z brigád a finančně mu pomáhala rodina. Bydlel s manželkou

v domě jejích rodičů. Pracovat začal až během studia na vyšší odborné škole brigádně ve firmě, v níž pracuje dosud a zabývá se účetnictvím. Sehnat i tuto práci byl problém a musel se za něj zaručit tchán. Není to tak dobře placená práce, jak by si představoval, ale je za ní rád.

Co se týká práce, má do některých oblastí zavřené dveře. Rád by dělal se zákazníky, ale nemá možnost, protože je stále známý jako odsouzený vrah. Musí sedět schovaný v kanceláři a se zákazníky komunikovat maximálně po telefonu. Chtěl nastoupit k armádě, nicméně mu sdělili, že má trvalou úhonnost, protože v opisu z trestního rejstříku je zřejmé, pro co byl souzen. V zásadě proto si i změnil příjmení. Taktéž se hlásil k hasičům, absolvoval fyzické testy, měl dobré výsledky, před vyhlášením výsledků byl vykázan bez uvedení důvodu. V podstatě ani v jeho oboru - finanční a ekonomické poradenství jej nechtěli zaměstnat se jménem N [REDACTED]

Před zahájením trestního stíhání pro něj bylo klíčové udělat si maturitu. Zvažoval i vysokou školu, měl od otce slíbeno, že povede fitness centrum. To pro něj bylo velmi motivující, sport má rád. Možnost tuto práci dělat po propuštění nebyla reálná, protože manželka chtěla bydlet v [REDACTED] u maminky. Jeho představa o práci není ani o vysokých výdělcích, ale o tom, aby ho práce bavila, být v terénu, komunikovat s lidmi. Vedle práce si přivydělává též provozováním domácí automyčky. Snaží se, aby byli soběstační.

Myšlenky na sebevraždu měl ovšem jen zpočátku vazby, první 3 měsíce byly nejhorší. Rodinní příslušníci se jej snažili podržet, ale při návštěvách na tom bývali i hůř než on sám, proto jim také psal, aby se nebáli, že je všechno v pořádku. Když byl ve vazbě, zhoršil se stav jeho dědy, žalobce ho chtěl vidět, ale děda návštěvu psychicky nezvládl, jeho zdravotní se stav se začal zhoršovat, jak mu při návštěvách vyprávěla babička. Litoval, že nemůže být s nimi. Když pak byl propuštěn, stav dědy už byl velmi špatný. Ostatní rodinní příslušníci byli v pořádku, trpěli ale po psychické stránce. Trestní stíhání rodinu více semklo, rodinní příslušníci o žalobci nepochybovali a věřili mu. Totéž platí o manželce.

Ke zhodnocení svého života před samotným trestním řízením žalobce uvedl, že si užíval života, byl veselejší, nebyl svatoušek, vysedával po hospodách a barech, experimentoval s drogami, trávil čas s kamarády. Dnes žije izolovaně, společnosti se straní. Do [REDACTED] nejezdí a bojí se tam jezdit, s lidmi z [REDACTED] vztahy neudrží, do [REDACTED] jezdí 1x za měsíc a vídá se jen s rodinou, své známé nikoliv, maximálně jsou v kontaktu na sociálních sítích. V [REDACTED] má známé, jedná se okruh lidí, ale pravidelně se s nimi nestýká. V práci ho přijali, nechal je, aby si udělali obrázek sami, ale na začátku byly ze strany zejména kolegyň zřejmé obavy.

Konečné rozhodnutí na žalobce působilo strašně, byl to šok, v zásadě z něj vyplynulo, že je vrah, ale není dost důkazů a soud je nucen rozhodnout zproštěním (resp. odmítnutím odvolání státního zástupce). To je věc, kterou nelze z podvědomí veřejnosti vymazat, zničilo mu to život, lidé o něm kvůli tomu pochybují, považují jej za vraha a bez ohledu na výši zadostiučnění se jedná o věc, kterou nikdo nesmaže, jedná se trvalou újmu, a ví o tom každý.

K dotazu svého zástupce žalobce uvedl, že od umístění na celu předběžného zadržení až po konečné pravomocné rozhodnutí necítil, že by s ním bylo jednáno jako s nevinným, bylo k němu přistupováno jako k vrahovi a násilníkovi, resp. jako ke každému jinému, který by tam řekl, že je nevinný, vnitřně nechápal, co tam dělá. Na vazbě se mu dozorcí posmívali a spoluvězni na něj pokřikovali, ale nakonec mu asi věřili. Na dotazy zástupce také žalobce popsal celou předběžného zadržení, jak byl nucen vykonávat potřebu pod dozorem. Dále popsal režim ve vazbě nutnost poslouchat pokyny bachaře, poutání při převozu k vazebnímu zasedání na rukou a po prvním nepravomocném rozhodnutí i na nohou, kukaň ve vězeňském autobuse, ve které byl jako stíhaný pro násilnou trestnou činnost převážen, kontroly cel, péči zubaře, který mu opravil zub amalgamovou výplní. Žalobce dále popsal běžný den ve vazbě v rytmu vězeňského režimu, jezení z čusu lžící, koupání 2x týdně, při pracovním zařazení i po práci, nemožnost se řádně umýt na cele pod hrozbou kázeňského přestupku, nemožnost cvičit při vycházkách ani v cele

Shodu s prvopisem potvrzuje Ekrťová Lucie

z preventivních důvodů, kdy jedinou možností bylo hrát fotbal možnost cvičení byla jen potají a pod hrozbou kázeňského trestu, dále popsal, že pro vycházky bylo možné mít vlastní sportovní oděv. Po rozhodnutí o stížnosti pro porušení zákona žalobce a vrácení věci soudu I. stupně byla žalobci opět navrhována vazba. Důvodem bylo, že babička na popud obhájce napsala dopis poškozené, který státní zástupkyně vyhodnotila jako zastrašování. Svě zkušenosti s trestním stíháním dospěly k žalobcově absolutní nedůvěře k OČTŘ, sám myslel, že stráví ve vazbě 3 měsíce a pak ho pustí. V tom ho ostatně utvrzoval i jeho obhájce, motivoval, aby se upnul na školu. Na jednu stranu jej přesvědčoval, že všechno dobře dopadne, na stranu druhou pak při rekognici a kontaminaci pachových stop apod. mu následně advokát řekl, že to tak dobře nevypadá a když ho budou chtít dostat, tak ho dostanou. První odsouzení byl obrovský šok a jeho důvěra a naděje už jen s postupujícím procesem klesaly. Žalobce dále popsal dobu po svém druhém pravomocném odsouzení jako dobu zoufalství a beznaděje, koukal na dceru a věděl, že za pár dní bude muset odejít a neuvidí ji vyrůstat, nebude vědět, co s nimi je, nebude jim moci pomoci a nebude nablízku. To bylo ještě horší než prostředí věznic. Navíc musel emoce před spoluvězni držet na uzdě, protože by to bylo ze strany spoluvězňů chápáno jako slabost. S manželkou brečeli a modlili se, aby byl co nejdříve zpět, uvažoval, jestli to zvládne.

Ve vězení nikdy není zřejmé, co je legrace a je myšleno vážně, prostředí je nepředvídatelné, kdykoliv může komukoliv přeskočit a něco někomu provést. Je běžné, že jeden vykonává potřebu na postel, polívá v noci vodou. Na [REDAKCE] pobýval na cele s prvotrestanými, na [REDAKCE] i s recidivisty.

Pokud se jedná o pracovní zařazení, na [REDAKCE] pracoval ve skladu, snášel a roznášel prádlo, případně je zašívá, a to 6 dnů v týdnu. Na [REDAKCE] osoby ve zvýšené ostraze nepracovaly. Co se týká volnočasových aktivit, navštěvoval kroužek angličtiny, který vedl jeden z vězňů. Maturitu nevěděl, jestli by bylo možné dodělat z vězení, kdyby však maturitu už měl, mohl by studovat teologickou fakultu.

Ke svému osobnímu životu žalobce uvedl, že druhé odsouzení a stres s tím spojený zasáhl do jeho intimního života s manželkou, navíc jej stíhaly noční můry.

Žalobce vnímá úkorně, že se mu za jeho trestní stíhání nikdo neomluvil, že osoby, které ho svými chybami poškodily, dál dělají svou práci. Dále odkázal na případ R [REDAKCE] T [REDAKCE] v němž se dle jeho názoru soudce Lněnička dost angažoval poté, co byl jmenovaný 4x zproštěn obžaloby.

Žalobci se o vězení dodnes zdá, nemá důvěru v jednání s policií, bojí se, aby nikde nemusel vypovídat, aby se k ničemu nenachomýtnul. Cítí se jako někdo, na kom si chtěl někdo uzavřít případ, prošel si peklem a nechtěl by to zažít znovu. Snaží se myšlenky na proces vytěsnit, zapomenout, ale je poznáván, jsou o něm natáčeny reportáže, což jeho snahu ztěžuje. Po každém článku se raději na 2-3 týdny schovává. Čte o sobě, jak je vlivem otcových peněz a úplatků na svobodě, nicméně je vděčný za otcovu finanční situaci, protože v opačném případě by si nemohl dovolit advokáty a dodnes by patrně vykonával trest. Pokud se jedná o články, nejhorší vždy vycházely po odsuzujících rozsudcích. Dodnes naráží na nedůvěru lidí a na nálepku vraha.

Nebýt trestního stíhání, dodělal by si školu, provozoval by posilovnu. Asi by se neseznámil se svou ženou, takže by žil [REDAKCE] možná by vystudoval bakaláře. Přesně ale říct nedokáže, určitě by se mu žilo jednodušeji a v klidu, nebál by se mezi lidmi ani pracovat na reprezentativnějším místě. Jediné pozitivum je, že poznal svou ženu a že má zdravou dceru.

Z [REDAKCE] mu píšou kamarádi, aby přijel, nebo aby některému přišel na svatbu. Žalobce se na to necítí, bojí se, aby se něco nesešlo, má strach i o svou rodinu, která tam dosud žije.

V době pobytu ve vězení navštěvoval příležitostně psychologku, pokud je mu známo, žádná diagnóza stanovena nebyla, psychiatricky se neléčil. Vedle občasných hovorů s psychologkou mu psychicky hodně pomáhaly návštěvy rodiny, jejich dopisy a pak seznámení s manželkou během

pobytu ve vězení.

K dotazu zástupkyně žalované žalobce uvedl, že po propuštění navštívil jednou psychologa [REDAKCE] proto, aby stanovil nějaký výsledek toho, co na něm proces zanechal. Vedle toho žalobce sdělil, že sám resp. spolu s rodinou vydali knihu a zpřístupnili webové stránky, nicméně toto učinili s čirého zoufalství a beznaděje. Aby přiblížili veřejnosti, co se děje. Účelem bylo, co se může v této zemi stát nevinnému člověku, který se přijde policii přihlásit jako svědek a skončí jako vrah. Webová stránka byla spuštěna během vazby před prvním odsouzením a kniha byla vydána po propuštění z Věznice [REDAKCE]. Motivací k vydání knihy bylo říci svůj pohled a poukázat, jak senát soudce Lněničky činí vše proto, aby jej odsoudil. Poškozená byla ze strany rodiny kontaktována pouze jednou. Pokud strana žalovaná naráží na reportáž [REDAKCE] ten se o případ začal zajímat sám, poukázal na rozpory v jeho případě. Iniciativa nevzešla od žalobce, ale když byli osloveni, dodali, co bylo třeba. Stran brutálního zadržení uvedl toliko, že proti němu vypovídalo pět nebo šest policistů URNY a výsledek z toho nebyl žádný. K přímému dotazu na schválnosti spoluvěznů žalobce uvedl, že jemu se naštěstí neděly, spoluvězni ho nepovažovali za stoprocentního viníka. Ke svému životu v [REDAKCE] uvedl, že zde chtěla žít manželka, v [REDAKCE] žít nemohl a do [REDAKCE] nechtěla manželka, tak jí vyhověl.

46. L. N. [REDAKCE] otec žalobce, v rámci svého svědeckého výslechu uvedl, že doba trestního stíhání byla tragická pro celou rodinu. V průběhu trestního stíhání došlo opakovaně k řadě chyb v postupu orgánů činných v trestním řízení, které musely být řešeny formou mimořádných opravných prostředků, vystoupení orgánů do médií z žalobce dlouhodobě v mediální rovině drželo v roli pachatele. Dále uvedl, že žalobce nebyl žádné vzorné dítě, byl problémový ve smyslu: střídá holky jak ponožky, věčně chodí po mejdanech, je velký extrovert, občas zahulí trávu. Trestním stíháním u něj došlo k dramatické změně, je introvert, nikam nechodí, žije se svou rodinou daleko od rodičů, bojí se pohybovat v původním bydlišti, které se k předmětu trestního stíhání pojí. Svědek vypověděl, že žalobce se sám ohlásil policii s tím, že půjde svědčit. Zatčení žalobce za pomoci zásahové jednotky pak proběhlo v době, kdy byl žalobce sám doma, neboť rodiče s bratrem odjeli do zahraničí. O zatčení se pak dozvěděl o žalobcových prarodičích a sehnal obhájce, nicméně to už byla na žalobce uvalena vazba. Při návštěvách ve vazbě a ve výkonu trestu (á 14 dnů), se svědek snažil žalobce podporovat, aby vydržel, aby se úplně nezlomil a věřil ve spravedlnost. Byť žalobce v dopisech z vězení psal, že se necítí tak špatně, je třeba přihlídnout k tomu, že jeho matka prodělala [REDAKCE] byla po operaci a hrozila jí recidiva a jeho děda byl zlomen a začal odcházet před očima, je proto pochopitelné, že žalobce se snažil rodinu uklidnit. Po propuštění z vězení (prvního výkonu trestu) se žalobce oženil, narodila se mu dcera. Když byl žalobce opětovně odsouzen, měla jeho dcera [REDAKCE] a nastoupil [REDAKCE]. Při návštěvách měli dozorcí problém, když dceru žalobce pohladil, nebo na ní sáhl. Naštěstí zde věznění trvalo jen asi 2,5 měsíce. Nakonec byl žalobce definitivně zproštěn obžaloby Vrchním soudem, ovšem předseda odvolacího senátu si nechal svolat média a své rozhodnutí v podstatě zdůvodnil tím, že kdyby otec neměl prachy a nehradil nestandardní postupy, tak by žalobce byl odsouzen, jako každý jiný. Toto bylo následně citováno ve všech médiích a žalobce tak nemá pocit, že by dostal, v rámci možností kvalitní šanci na to žít život tak, že s největší pravděpodobností skutek neudělal, ale žije dál život s tím, že je neodsouzený pachatel.

K dotazům soudu následně svědek uvedl, že žalobce měl ve vazbě zhruba po měsíci povoleny návštěvy v 2týdenních intervalech vždy po 4 osobách, které si sám určil, nicméně se jednalo o rodinné příslušníky a později přítelkyni, návštěvy kamarádů tak v podstatě prosadit nešlo. Ve vazbě byl žalobce většinou na cele s jednou další osobou, nicméně osoby se střídaly a žalobce si s nimi neměl co říct, obavu, pokud je svědkovi známo, že spoluvěznů ve vazbě neměl. Se svou budoucí manželkou navázal partnerský vztah během svého pobytu ve vězení. Po uvalení vazby žalobci v rámci návštěv nosila rodina učebnice a úkoly do školy, a když bylo patrné, že maturitu nebude moci vykonat, studium přerušil. Otec žalobce ještě před zatčením motivoval ke studiu a

složení maturity tím, že mu za maturitu dá fitness centrum. Žalobce fitness, posilování a sportování bavilo, jezdil na snowboardu, lyžích, ovšem protože byl stíhán/odsouzen pro násilný trestný čin, měl posilování zakázáno. První trest navazujícím na vazbu žalobce vykonával na [REDACTED] v cele s 12-16 lidmi, pracovat zatím žalobce nemohl, vyplňoval dny četbou. Po propuštění pak dokončil nějaké rozdílové zkoušky s tím, že v tu dobu už bydlel v [REDACTED] v září zde nastoupil do obdobné školy, kde absolvoval maturitní ročník a nastoupil na vyšší odbornou školu ekonomického směru. Druhý výkon trestu jej zastihl už na vyšší odborné škole, ovšem tuto nepřítomnost dohnal a jeho studium nebylo výkonem trestu dotčeno. Při studiu vyšší odborné školy již pracoval ve firmě zabývající se účetní a daňovou agendou. Je to zaměstnání, které žalobci sehnal přes známé tchán a pracuje zde dosud. Školu v [REDACTED] nedostudoval, protože už v žádném případě nechtěl zpátky.

Návštěvy ve výkonu trestu byly stejné jako ve vazbě, není povolen fyzický kontakt. Pokud je svědkovi známo, žalobci na [REDACTED] nikdo neublížil.

Rodina neměla pochyby o žalobcově nevině.

Žalobce v současné době bydlí v [REDACTED] žalobce se v [REDACTED] nechce zdržovat, odmítá tam vkročit, za babičkou nejezdí, ona jezdí za ním. V [REDACTED] také zůstat nechtěl. Momentálně žije distančně od zbytku rodiny, žije totální introvertní život s manželkou, svojí teď již [REDACTED] dcerou, pracují na druhém miminku, snaží se, aby nebyl příliš viditelný, sport omezil, na hory se otcem jezdit nechce, nechce se nikde ukazovat, své vrstevníky a kamarády z [REDACTED] nevyhledává.

K dotazům zástupce žalobce svědek doplnil, že žalobce prosil, aby z důvodu zdraví rodinných příslušníků před mámou, která by byla vlastně na operaci [REDACTED] a před dědou, který pak umřel, nepříjemné věci nesděloval, ovšem jemu může říct cokoli. Co se týče potom té proměny žalobcova života, tak láska k manželce, víra v manželství a mimínko vlastně žalobce od zbytku rodiny oddělil. Žije si svůj život, mluví o manželce jako o největším štěstí, které ho potkalo, žije s ní, jinam nechodí, bojí se o ní, bojí se, že způsobí nějakou nehodu třeba a oni ho zavřou. Z člověka, který byl jeden večírek za druhým, kamarádi, mejdany a teď, když něco řekne V [REDACTED] tak je to pravda, když by něco měl udělat, co se nelíbí V [REDACTED] tak v žádném případě dělat nebude, když o ní někdo řekne špatné slovo, tak neexistuje. Když je něco s malou, vezme si okamžitě dovolenou, všude ji vozí.

Na [REDACTED] rodina 1x měsíčně posílala balíček, do kterého na žádost žalobce dával i věci pro ostatní vězně, že tzv. žalobce pohlídnají a nic se mu nestane. Proto do balíčku dávali cigarety, káva, ačkoliv žalobce tyto neužíval a ty tvořily převážnou část balíku, případně podporovali útratu spoluvězňů v bufetu.

K dotazu zástupkyně žalované svědek uvedl, že žalobce v době trvání trestního stíhání (ale i předtím měl problémy se štítnou žlázou, na kterou užíval léky několik let, od mala má problém s očima, nosí silné brýle, na jednom oku má astigmatismus, v době pobytu ve vězení mu zde opravily nekvalitním způsobem zub, měl psychické problémy ze stresu a strachu.

Ohledně postupu policistů při zadržení byl podán podnět na GIBS, bylo potvrzeno, že postup policie byl standardní jako u všech potenciálních pachatelů násilného trestného činu. Svědek dále uvedl, že stránky [www.\[REDACTED\].cz](http://www.[REDACTED].cz) založila rodina žalobce v době negativního vývoje soudního případu a byly zde zveřejňovány některé skutečnosti z případu žalobce, nicméně tyto už jsou zrušené.

47. Manželka žalobce, V [REDACTED] B [REDACTED] v rámci svého výslechu uvedla, že se s žalobcem seznámila přes dopisy, které si psali, když byl ve vězení na [REDACTED] v roce 2014, tyto spolu s návštěvami ve věznici je sblížily. Žalobci od počátku věřila. Vyptávala se, jak to ve vězení probíhá a odpovídal, že to zvládá. Doteď o tom nechce mluvit. Při návštěvách však brečeli oba.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ekrťová Lucie

Po propuštění z věznice v květnu 2015 střídavě byli u jeho a jejich rodičů, vzali se a přestěhovali se k jejím rodičům. Svědkyně v tu dobu studovala vyšší odbornou školu, kterou však z důvodu těhotenství nedokončila. Na začátku roku 2016 se jim narodila dcera Po propuštění se žalobce vrátil do školy, udělal rozdílové zkoušky, aby ho vzali do školy do [REDAKCE] kde následně nastoupil do čtvrtého ročníku, nepracoval a živil je žalobcovi rodiče. Krátkodobé brigády neměl, v tu dobu nechodili ani na nákup, protože se o žalobci psali hrozné věci, mj. jí lidé přáli rakovinu, nebo by jí umřela dcera. Žalobce se v tomhle období všeho strašně bál. Když šli na procházku, požád se otácel, byl roztěkaný, nebyl schopen ani zamknout dveře, stál a čekal, jako kdyby čekal na povel. Časem se to lepšilo. Dosud se budí a křičí ze spaní.

Když byla těhotná, žalobce si přál být u porodu a bál se, aby v tu dobu nebyl zavřený. To se podařilo, mezitím však probíhaly soudy, na které jezdili se sbalenou taškou, protože nikdy nevěděli, jestli se vrátí domů. Před každým soudem se s dcerou loučil, jako kdyby jí neměl dlouho vidět. Po odsouzení čekali na datum nástupu, nespali, pocíťovali bezmoc. Když se dozvěděl datum nástupu, měl starost, aby vše zvládla. Svědkyně byla po císařském řezu, bolelo jí břicho a žalobce jí s dcerou pomáhal. O to byly jeho obavy větší. Po nástupu vykonával trest [REDAKCE] na návštěvy sebou svědkyně brala i dceru. Žalobce jí měl po celou dobu v rukou. Žádal, aby jí každý den fotila, aby viděl, kdy se postaví, což nakonec ani neviděl a brečel kvůli tomu, o co přišel. Po propuštění [REDAKCE] před Vánoci 2016 se žalobce bál každého soudu ještě víc, byl uzavřený do sebe, opět se všeho bál, nechtěl nikam chodit, bál se lidí, nechtěl jít ani na večeri, dodnes se vyhýbá místům, kde je hodně lidí, vyhýbá se rodinným oslavám s lidmi z vesnice, žijí proto v ústraní. Po konečném propuštění žalobce studoval vyšší odbornou školu a na zkrácený úvazek začal pracovat v účetní firmě, je to práce sehnaná přes známé. Po dokončení školy zde začal pracovat na plný úvazek a pracuje zde dodnes. Žalobce vyhovuje, že je v kanceláři a není na něj vidět, ovšem finančně jeho příjem rodině nestačí, proto zkoušel hledat jiné zaměstnání. Buď se mu nikdo neozval, nebo byl odmítnut. Zkoušel se přihlásit do armády, ovšem tam mu řekli, že to nemá zkoušet. Zkoušel se přihlásit k hasičům, kde absolvoval nábor a těsně před vyhlášením mu řekli, ať se sbalí a odejde. Žalobce by chtěl patrně pracovat ve větší firmě nebo případně u vojáků, vlastně nemá nějaké zvláštní zaměření, ale chce zabezpečit rodinu, svědkyně po mateřské nastoupila na Úřad práce, z něž byla vyškrtuta, že zaměstnání nepotřebuje. Dcera je ve školce a půjde do školy. Žalobce se svědkyní se obávají, že se jí děti budou kvůli žalobci ve škole posmívat a šikanovat, že má tátu vraha. Vlastně neví, jak to dceři vysvětlit. Žalobce ještě po letech lidé poznávají, dokonce byl verbálně napaden, že je vrah a to i před dcerou. Pokud je svědkyni známo, žalobce o kamarády přišel, žije v [REDAKCE] tam kamarády ani jeden nemají, resp. mají spíše starší kamarády, kteří jim věří.

K dotazům zástupce žalobce svědkyně uvedla, že si v začátcích s žalobcem dopisovala 1x týdně, pak 2x týdně a když byl [REDAKCE], tak denně. V dopisech mu posílala i fotografie, a to i v plavkách. Fotografie dcery mu následně [REDAKCE] posílala denně. K pocitům žalobce před jednotlivými líčeními svědkyně uvedla, že to byl neuvěřitelný stres, žalobce nespal. Po posledním odsuzujícím rozsudku svědkyně žalobci řekla, že je nic nerozdělí, žalobce byl ale nešťastný, že neuvidí dceru, počítali, kolik jí bude, až ho propustí, plánovali, jak se budou vídat. Když bylo zamítnuto odvolání státního zástupce proti zprošťujícímu rozsudku, žalobce očekával, že řeknou, že je neviný a že bude očištěn, ale to se nestalo a veřejností je žalobce stále vnímán jako vrah. Svědkyně dále uvedla, že stíhání žalobce zasáhlo do jejich intimního života, že stále měli myšlenky na to, jak zařídit budoucnost, jak uchránit dceru. Žalobce vůči orgánům dosud cítí obavy, a to i jen z projíždějících policejních aut.

K dotazu zástupkyně žalované svědkyně uvádí, že se k žalobci kolegové v práci chovají hezky, doptávají se na to, co viděli v reportážích, a to i v rámci odškodňovacího řízení. Dříve byli i tací, kteří mu neodpověděli ani na dotaz a nevěřili mu. Pokud se jedná o lidi v obci, sousedy, s těmi mají dobré vztahy.

48. Svědkyně Š. N. matka žalobce, uvedla, že trestní stíhání žalobce se dotklo celé rodiny, a všechny to poznamenalo. Z veselého, přátelského, společenského, extrovertního člověka, který se rád bavil, chodil do společnosti, pařil, užíval si, se najednou po propuštění z vězení stal introvert, stažený do sebe, uzavřený, který nechce nikam chodit, je neustále doma, bojí se jít někam ven na večeri, do společnosti. Po zahájení trestního stíhání za žalobcem jezdili do věznice, při návštěvách se nemohli ani pořádně dotýkat, návštěvy v podstatě probřečeli všichni. Kromě návštěv si psali dopisy, v nichž se snažili jeden druhého chlácholit, případně jim žalobce krátce telefonoval z vězeňského automatu. V dopisech žalobce popisoval, co dělá, s kým vychází, s kým ne, kde pracuje. Žalobce ve věznici zpočátku studoval a doufal, že složí maturitu v termínu, učil se, četl. Vyprávěl jí jaká je tam nuda, jak vypadá sociální zařízení, dvorek na procházky, trpěl tím, že se nemůže hýbat. Měla o syna strach, aby mu někdo neublížoval, ale nepsala mu o tom, snažila se ho chlácholit a stejně to dělal i žalobce. Když žalobce nastoupil do vězení, partnerku neměl, zpočátku za ním do vazby s rodiči jezdili i kamarádi. S V. (manželkou) se seznámil až v průběhu věznění, s V. matkou svědkyně kamarádí a když se dozvěděla, co se žalobci stalo, V. žalobci napsala dopis, začali si s žalobcem psát, pak V. začala i jezdit na návštěvy do vězení a vznikl z toho vztah. Po prvním propuštění byli žalobce a V. asi týden v. řešili dokončení školy, pak se domluvili, že budou žít v. Žalobci bylo nabídnuto dokončit školu v. ovšem sotva tam chvíli strávil, navštívil kamarádku a hned druhý den přišel policista zjišťovat, co žalobce říkal, maturitu proto dodělal v. Studoval denní studium a rodiče je financovali, případně si žalobce přivydělával brigádou. Manželka žalobce školu ukončila kvůli rizikovému těhotenství, bylo jí hodně zle, pořád zvracela a školu tak nezvládala. Po maturitě žalobce sháněl práci, ale s jeho jménem ho nechtěli nikde vzít, nicméně do tří měsíců našel práci v účetní firmě, kde pracuje dosud, ale není si jistá, že práce žalobce naplňuje. Přesnou představu o tom, co by chtěl žalobce dělat, nemá, ovšem potřeboval by víc peněz, proto si zařídil firmu na čištění aut a doma po práci ještě čistí auta, aby měli víc peněz.

Před nástupem k druhému výkonu trestu byl žalobce „hotový“, ostatně jako i zbytek rodiny. Nesli to hrozně, zejména žalobce s manželkou už jen proto, že jejich dcera už byla na světě. Svědkyni je také známo, že žalobce v prvních letech lidé poznávali, pokřikovali, někdo ho oslovoval, některé reakce byly kladné některé ne. Dnes žalobce změnil jméno a snaží se být anonymní.

Svědkyně o žalobci nikdy neměla pochybnosti. Celá rodina byla přesvědčená, i se žalobce několikrát ptala, podporu měl velkou, uspořádali i focení, na které přišlo asi 160 kamarádů, spolužáků, rodina. Co se týká konečného rozhodnutí odvolacího senátu, svědkyně uvedla, že se jim sice ulevilo, ale ani z něj neměli radost, má za to, že jím bylo žalobci strašně ublíženo, neboť bylo řečeno, že kdyby to bylo možné, tak jej odsoudí.

K dotazu zástupce žalobce svědkyně uvedla, že žalobce po jeho přestěhování. vídala cca jednou za dva týdny, jezdila za ním a oni jezdili do. K návštěvám. uvedla, že to byly jedny z nejhorsích návštěv, všichni brečeli, do toho malá lezla po stole, žalobce se musel dovolit, aby jí mohl přebalit.

K dotazu zástupkyně žalované, zda v rodině v době trestního stíhání trpěl zdravotními problémy, svědkyně uvedla, že ona sama. Kamarády měl žalobce před trestním stíháním, kamarádství vydržela i dál. Žalobce se pak ale oženil a odstěhoval a v současné době se vidá možná s jedním či se dvěma. Pokud je svědkyni známo, v. se s nikým moc nekamarádí, nikam nechodí, žalobce se bál někam chodit, aby se tam něco nesešlo a oni pak na něj něco nehodili, takže teď jsou spíš doma.

49. M. N. babička žalobce ve své svědecké výpovědi uvedla, že žalobce od malička hodně hlídala a pak u ní měl prakticky druhý domov a bydlel u ní, když studoval v. takže ho má

zmapovaného. Žalobce nebyl svatý, flákal školu, dělal hlouposti, byl veselý, společenský, kamarádský, v podstatě nebyl vůbec doma. Od té doby, co ho propustili z vězení, je z něj jiný člověk. Bojí se jezdit k ní [REDAKCE] přijel jedinkrát ukázat pravnučku dědovi, než umřel. Pokud chce svědkyně žalobce a pravnučku vidět, musí za nimi [REDAKCE]. Žalobce je vystrašený, nikam nechodí, je pořád zavřený doma, svědkyně jej vůbec nepoznává. Bojí se, že mu policisté něco provedou, třeba že jej zastaví a dají mu do auta drogy, podobně jako v jeho případě falšovali důkazy a zneužili toho, že měl špatnou pubertu. Žalobce zavřeli brutálním způsobem, dodnes se vypráví, jak ho táhlo osmičlenné komando, skončil ve vazbě, kam mu svědkyně nosila učebnice, povinnou četbu a žalobce věřil, že ho pustí a odmaturuje. Ve vězení se u něj objevily tiky, horšily se mu oči, změnil se. Nechce chodit z domu, že si na něj ukazují a pokřikují. Změnil si podobu, nemohl sehnat práci, rodiče ho živili. Práci našel až přes přímmluvu tchána, i zde se ho zprvu báli, že je vrah. U odvolacího soudu z něj udělali pachatele, kterého museli propustit, ačkoliv by to k odsouzení kohokoliv jiného stačilo. Žalobce si klade za vinu, že zemřel jeho děda, protože se z trestního stíhání žalobce totálně zhroutil.

K dotazu soudu svědkyně uvedla, že za ním do věznice jezdila, ale méně než rodiče, protože pro návštěvu byl omezený počet osoby, žalobcův děda byl jen jednou, vícekrát by to nezvládl. Žalobce se jí svěřil, že si chtěl třikrát sáhnout na život. Co se týká negativní odezvy ze strany lidí, ta byla patrná po každém soudním líčení. Žalobce si i pro větší anonymitu změnil jméno. Je jí známo, že na žalobce pokřikovali a nadávali mu do vrahů, ovšem jsou i tací, kteří s žalobcem sympatizovali a fandili mu. Ona sama o žalobcově nevině nepochybovala. Je jí známo, že žalobce měl problém najít práci, v armádě ho odmítli s tím, že se záznamem nemá šanci, nedovolí mu komunikovat s lidmi.

K dotazům zástupce žalobce svědkyně uvedla, že má s žalobcem dosud dobrý vztah, často si volají, zajímá se o ní, přijet ale odmítá. Trestní stíhání ho změnilo. Abnormálně vyspěl, zklidnil se, je ustrašený, nechce chodit ven mezi lidmi, žije s manželkou jen pro sebe, nemají kamarády. Říká, že potřebuje uživit rodinu, nemá čas někde lítat. Má za to, že si žalobce velmi rychle spočítal, že konečný verdikt odvolacího soudu na něj vrhne hodně špatné světlo.

K dotazu zástupkyně žalované svědkyně uvedla, že žalobce do [REDAKCE] nejezdí, ale do [REDAKCE] ano, byť říkal, že tam na něj zprvu koukali skrz prsty.

50. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Co se týče listinných důkazů, nebyly stranami rozporovány. Co se týče svědecké výpovědi žalobce i svědků, je třeba mít na paměti, že se jedná o osoby na výsledku věci zainteresované, žalobce osobně a zbylí svědkové tím, že se jedná o jeho blízké rodinné příslušníky. Na druhou stranu však jen pro tuto skutečnost není namístě jejich výpovědím přisuzovat sníženou hodnotu. Co se týká žalobce, jeho výpověď byla v zásadě ucelená, řada skutečností jím sdělených byla potvrzena i dalšími svědeckými výpověďmi, nicméně nebylo lze přehlédnout zvýšenou míru sebelítosti, která se mj. projevila i zveličováním negativních prožitků a dramatizací okolností vzhledem k situaci a okolnostem běžným (popis cely, vězeňského řádu, osobních prohlídek, způsobu stravování, četnost sprchování, možnosti vyžití ve věznici, omezení při návštěvách). Taktéž soud nepřehlédl jisté zveličování a citovou manipulaci (vyvolanou též dotazy jeho zástupce) či manipulaci s časovou osou, např. při popisu zadržení, kdy se měl žalobce dozvědět, že se jedná o policisty až v policejní dodávce, ačkoliv z dopisů vyplývá, že tomu tak nebylo, způsobu transportu žalobce toho času odsouzeného pro zvlášť závažnou trestnou činnost násilného charakteru, případně toho, zda s ním bylo jednáno jako s nevinným, zda mohl užívat vlastní příbor a nádobí, vlastní oblečení atp.). Zvýšená míra sebelítosti pak byla patrná v průběhu celého výslechu, podobně jako vysoká míra sebeovládání žalobce. I přes to však soud nemá pochyb o tom, že obavy, strach, nejistota, pocity beznaděje, zmaru a bezvýchodnosti, obav o budoucnost, stesk, strach a obavy o rodinu se u žalobce vyskytovaly a to zejména v kontextu jednotlivých fází trestního řízení a četnosti rozhodování. Otec žalobce naopak popisoval spíše své vlastní pocity, a co se týkalo

Shodu s prvopisem potvrzuje Ekrtová Lucie

pocitů žalobce a jeho života, tyto byly z jeho strany předestřeny spíše pohledem jeho samého a jeho představy, jak by měl žalobce žít. V rámci poměrně dlouhé výpovědi však nakonec potvrdil některé skutečnosti, na kterých se všichni svědci a žalobce shodli (např. změna v osobě žalobce). Pokud se týká vypovídající hodnoty, za nejhodnotnější soud považuje výpověď žalobcovy matky a manželky. Tyto byly prosty jakéhokoliv přehánění nebo subjektivních vjemů. Manželka sice nebyla vždy schopna některé skutečnosti časově zařadit, což v konečném důsledku na vypovídací hodnotu sděleného nemělo vliv. Naopak to byla ona, kdo s žalobcem od roku 2015 byl v dennodenním kontaktu (mimo období druhého výkonu trestu), dokázala tak nejlépe popsat vliv stíhání na žalobce, ačkoliv neměla srovnání s povahou a chováním žalobce z doby před trestním stíháním. Výpověď babičky žalované byla podobně jako výpověď otce protkána vlastními pocity a úvahami s ulpíváním na některých dílčích částech trestního stíhání. Z jejího výslechu bylo patrné, že nevypovídá nepravdivě, ale nebyla s to odlišit pocity žalobce od vlastních pocitů, případně vlastních úvah o pocitech žalobce. Ovšem podobně jako v případě výpovědi otce, potvrdila celou řadu skutečností, které soud zjistil v rámci výslechu dalších osob.

51. Soud učinil ve věci závěr o skutkovém stavu korespondující se skutkovými zjištěními popsanými výše a tímto na ně plně odkazuje.

52. Soud ve věci aplikoval zejména následující ustanovení zákonných předpisů:

Podle § 1 odst. 1 zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Dle odst. 2 byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku. Dle odst. 3 nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení, nebo návrh na zastavení exekuce.

Podle § 9 odst. 1 zákona právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě má také ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu.

Podle § 10 odst. 1 zákona právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o trestu má ten, na němž byl zcela nebo zčásti vykonán trest, jestliže v pozdějším řízení byl obžaloby zproštěn nebo bylo-li proti němu trestní stíhání zastaveno ze stejných důvodů, pro které soud v hlavním líčení rozhodne zprošťujícím rozsudkem. To neplatí, nařídí-li zastavení trestního stíhání prezident republiky, uživ svého práva udílet milost nebo amnestii.

Podle § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Dle odst. 2 právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle § 15 odst. 2 zákona se může domáhat náhrady škody u soudu poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

Podle § 31 odst. 1 náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Dle odst. 3 náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.

Podle § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Dle odst. 2, se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Dle odst. 3, v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k

- a) celkové délce řízení,
- b) složitosti řízení,
- c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobily odstranit průtahy v řízení,
- d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a
- e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Podle § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle § 32 odst. 3 zákona nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen.

Podle § 35 odst. 1 zákona, promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců.

Podle § 609 věta první zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), nebylo-li právo vykonáno v promlčecí lhůtě, promlčí se a dlužník není povinen plnit.

Podle § 610 odst. 1 obč. zák. k promlčení soud přihlédne, jen namítne-li dlužník, že je právo promlčeno.

Podle § 619 odst. 1 jedná-li se o právo vymahatelné u orgánu veřejné moci, počne promlčecí lhůta běžet ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé. Dle odst. 2 právo může být uplatněno poprvé, pokud se oprávněná osoba dozvěděla o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty, anebo kdy se o nich dozvědět mohla.

53. Podřazením zjištěného skutkového stavu shora citovaným zákonným ustanovením dospěl soud k závěru, že žaloba je částečně důvodná.

K nároku na náhradu nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce trestního stíhání:

54. Žalovaná v průběhu řízení vznesla námitku promlčení nároku na náhradu nemajetkové újmy, která byla soudem shledána důvodnou. Trestní stíhání bylo pravomocně skončeno dne 27. 3. 2019. Žalobce se se svou žádostí na náhradu škody po státu obrátil na žalovanou dne 25. 9. 2019. Z žádosti je patrné uplatnění nároku na náhradu škody za vazbu, výkon trestu a trestní stíhání, za které žalobce souhrnně požadoval částku 20 000 000 Kč. K výzvě žalované pak podáním ze dne 21. 1. 2020 pak částku rozdělil a požadoval též odškodnění za nepřiměřenou délku řízení.
55. Uplatnění nároku u žalované musí splňovat náležitosti skutkového vylíčení rozhodných skutečností, a musí být jasné, určité a srozumitelné (shodně např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2014 pod sp. zn. [redacted]). Z původního podání žalobce není zřejmé a nelze ani dovodit, že jím byla uplatněna náhrada nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce trestního řízení. Tento nárok žalobce řádně uplatnil u žalované až v doplnění ze dne 21. 1. 2020. Žalovaná následně ve stanovisku uvedla, že nárok je promlčený, námitku promlčení pak znovu vznesla ve svém vyjádření k žalobě ze dne 24. 6. 2020.
56. Ačkoliv by se mohlo zdát, že promlčecí lhůta v délce 6 měsíců je poněkud krátkou, byla Ústavním soudem shledána ústavně konformní, *neboť jí není mezi jednotlivými poškozenými založena nerovnost intenzity kvalifikovatelné jako protiústavní, ani jím není bezdůvodně privilegován stát; nejde též o projev svévole zákonodárce, protože odchýlnou úpravu otázky promlčení dovoluje specifický charakter uplatňovaného nároku, přičemž stanovená promlčecí lhůta poskytuje dostatečný časový prostor k jeho uplatnění* (Usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3252/12).
57. *Dobrym mravim zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění promlčecí námitky by se přičilo dobrým mravim jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marně uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Je přitom nutno zdůraznit, že tyto okolnosti by musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jak je odepření práva uplatnit námitku promlčení* (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4112/2020).
58. *Výkon práva namítat promlčení uplatněného nároku může být shledán v rozporu s ustanovení § 3 odst. 1 občanského zákoníku, byl-li toliko prostředkem umožňujícím poškodit jiného účastníka právního vztahu, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou by zůstalo vedlejší a z hlediska jednajícího by bylo bez významu. Jednalo by se tak sice o výkon práva, který je formálně se zákonem v souladu, avšak šlo by o výraz zneužití tohoto subjektivního práva (označované rovněž jako šikana) na úkor druhého účastníka, a tedy o výkon v rozporu s dobrými mravy. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení* (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2574/2010).
59. *Samotná okolnost, že příslušný ústřední orgán se k předběžně uplatněnému nároku v zákonem stanovené šestiměsíční lhůtě nevyjádřil, nepředstavuje nepřijatelnou šikanu poškozeného, která by vylučovala možnost uplatnění námitky promlčení ze strany státu jako výkon práva v rozporu s dobrými mravy* (rozsudek Nejvyššího soudu 30 Cdo 3838/2014).
60. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že námitka promlčení nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce

trestního stíhání byla vznesena žalovanou oprávněně. Soud tuto námitku neshledal v rozporu s dobrými mravy. Je totiž věcí žalobce, aby dbal o svá práva a svůj nárok uplatnil včas. Soudu tak nezbylo, než žalobu co do tohoto nároku vyčísleného částkou 270 000 Kč zamítnout.

K nároku na poskytnutí nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím:

61. Dle doktríny i konstantní judikatury je nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, specifickým případem nároku na náhradu škody nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutí o zproštění obžaloby je přitom rozhodnutím, které (byť nikoliv výslovně) „ruší“ účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu zákona „nezákonným“ a zakládá proto dle soudu nárok na náhradu škody v právním režimu zákona. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost nebo že trestný čin byl amnestován. S usneseními o zahájení trestního stíhání je proto třeba s ohledem na způsob skončení trestního stíhání žalobce nakládat v režimu zákona jako s nezákonným rozhodnutím.
62. Odpovědnostní titul v podobě nezákonného rozhodnutí je nezpochybnitelný. Žalobce byl, jak je zřejmé z výsledku trestního stíhání, nezákonně trestně stíhán pro zvláště závažná zločin vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. j) trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku.
63. V souvislosti s žalobcem tvrzeným vznikem nemajetkové újmy soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí pod č. 122/2012 a dostupný jako ostatní zde uvedená rozhodnutí NS na stránkách www.nsouid.cz, dle kterého je třeba vycházet z toho, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona, jež je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem a jež tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení výše zadostiučinění, či jeho formy, vychází především z povahy trestní věci, délky trestního stíhání a především z dopadů trestního stíhání do osobnosti sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Skutkové vymezení újmy způsobené nezákonným rozhodnutím je významné i z hlediska dokazování, neboť zatímco při nesprávném úředním postupu spočívajícím v nepřiměřeně delce řízení se újma na straně poškozeného presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postížena, a šlo by tedy o notorietu, kterou dokazovat netřeba (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2555/2010). V rozsudku ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, pak Nejvyšší soud konstatoval: „Jak bylo již shora naznačeno, v souvislosti s prokazováním vzniku nemajetkové újmy je nesprávnou úvaba odvolacího soudu, že „sama existence rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, zakládá vyvratitelnou domněnku, že jím byla dotčena osobě způsobena imateriální újma“. Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem (např. rozhodnutím zrušeným pro nezákonnost) tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce (např. práva na rodinný život), a vznik nemajetkové újmy (představované např. úzkostí, nepobodlím, nejistotou) vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk.“
64. Pokud jde o nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním, ve shodě se závěry učiněnými Nejvyšším soudem ve zmíněném již rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, je třeba vycházet z následujících kritérií významných z hlediska vzniku a intenzity nemajetkové újmy způsobené žalobci nezákonným trestním stíháním na:

- a) délku trestního stíhání
- b) povahu trestní věci
- c) dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce
- d) okolnosti, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy u žalobce došlo.

65. Trestní řízení žalobce trvalo od 7. 3. 2013, kdy mu bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání až do 27. 3. 2019, kdy nabylo usnesení o zamítnutí odvolání státního zástupce proti zprošťujícímu rozsudku právní moci. Celkem tak trestní řízení trvalo 6 let.
66. Pokud jde o povahu trestní věci, žalobce byl stíhán pro zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. j) trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, za který mu hrozil trest 15-20 let nebo výjimečný trest. Lze si jen těžko představit (mimo zločinů dle mezinárodního práva) trestný čin, který by se pojil s vyšší mírou společenského a morálního odsouzení než je zvlášť závažný zločin vraždy, navíc v kvalifikované skutkové podstatě. Zavrženíhodnost a míra společenského odsouzení tohoto činu je tak velmi vysoká.
67. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 *forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat*. O případ, v němž by obecná slušnost přiznání finanční satisfakce jistě nevelela, ve věci žalobce nejde. V této souvislosti nutno zdůraznit, že nic než zmírnění frustrace trestním stíháním vytrpěné se žalobci stejně dostat nemůže – úplné odčinění (reparace) negativních prožitků, jež žalobci trestní stíhání přineslo, totiž není již z povahy věci možné, a to ani poskytnutím vyšší částky než 1 000 000 Kč, kterou soud považuje za adekvátní. *Obecně lze říci, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je záteží pro každého obviněného* (k tomu srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). *Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrženo zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem* (k tomu srov. náleží Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Toto samo je však (bohužel) průvodním jevem každého takového trestního stíhání, tedy nelze pouze z těchto skutečností dovozovat nárok na zadostiučinění každého poškozeného za tvrzenou nemajetkovou újmu, ale právě naopak je třeba konkrétně u každého poškozeného individuálně zkoumat zásahy do jeho osobnostní sféry a jejich konkrétní projevy.
68. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že omluva a žalovanou poskytnuté zadostiučinění ve výši 108 000 Kč, jichž se žalobci od žalované dostalo, se soudu s přihlédnutím ke shora vyloženým okolnostem trestního stíhání nejví jako dostačující. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 *forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat*. O případ, v němž by obecná slušnost přiznání finanční satisfakce jistě nevelela, ve věci žalobce rozhodně nejde. V této souvislosti nutno zdůraznit, že nic než zmírnění frustrace trestním stíháním vytrpěné se žalobci stejně dostat nemůže – úplné odčinění (reparace) negativních prožitků, jež žalobci trestní stíhání přineslo, totiž není již z povahy věci možné. Jen pro úplnost je třeba uvést, že žalobcem požadované zadostiučinění ve výši 15 450 000 Kč se zcela míjí s ekonomickou realitou a mírou zásahu. Smyslem odškodnění nemajetkové újmy je přiměřeným způsobem odčinit vzniklá příkoří, nikoliv zajistit žalobci bezstarostnou budoucnost. Na druhou stranu, ale neobstojí ani žalovanou poskytnuté zadostiučinění, které se soudu s ohledem na okolnosti jeví nepřiměřeně nízké.
69. Soud nemá pochyb o tom, že trestní stíhání významným způsobem zasáhlo o cti a dobré pověsti žalobce do jeho osobního, soukromého, rodinného a pracovního života. Zásahy byly

intenzivnější i vlivem věznění, nicméně odhlédnuto od této okolnosti, kterou sice nelze úplně oddělit a opomenout, žalobcovu víru ve spravedlivý proces významným způsobem otřásl procesní úkony a minely ze strany OČTŘ, které zevrubně a pro OČTŘ v nepěkném světle vyjádřil Nejvyšší soud v rozsudku o stížnosti pro porušení zákona a ostatně vy ních bylo pokračováno dál, jak je patrné ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu o dovolání a též z rozhodnutí o ústavní stížnosti. Ve všech uvedených rozhodnutích byly vytýkány vážné chyby, které se následně projevovaly velkou mírou nejistoty a frustrace žalobce a v negativních myšlenkách, že jako nevinný bude nucen odpykat vysoký trest. Žalobce v souvislosti s tímto pocíťoval bezmoc a beznaděj a svou situaci považoval za bezvýchodnou. V nejistotě žalobce udržovalo i velké množství protichůdných rozhodnutí, která byla v průběhu řízení vydána.

70. Žalobce byl v době zahájení trestního stíhání studentem maturitního ročníku, v důsledku vazby a trestního stíhání mu nebylo umožněno maturovat. I přes to, že žalobce byl problémový student, chodil za školu, ročník opakoval a ještě v téměř [REDAKCE] neměl ukončené ani středoškolské vzdělání, zneužíval návykové látky a všemožná zábava pro něj byla na přednějších příčkách než jeho povinnosti, ke složení maturity však byl motivován, úspěšně k ukončení studia směřoval a nutnost složit maturitu vnímal jako prioritu. Ta byla zmařena zahájením trestního stíhání a uvalením vazby, na kterou následoval první výkon trestu. Trestní stíhání tak bylo více než cca dva a čtvrt roku dennodenně přítomné v žalobcově životě, a bylo vyloučeno, aby žil relativně „běžným“ životem, současně jeho vlivem byl po propuštění nucen absolvovat další rok studia v maturitním ročníku, což v součtu o cca 3 roky odsunulo vstup žalobce do dospělého života.
71. Žalobce je vlivem trestního stíhání ovlivněn i ve výběru práce, kdy jeho jméno i obličej rezonují veřejným prostorem a projevuje se v možnostech žalobce se do dnešních dnů ucházet o zaměstnání dle jeho preferencí, dokonce je dosud pro své stíhání v některých zaměstnáních odmítán.
72. U žalobce taktéž došlo ke změně v jeho osobnosti, z otevřeného a kamarádského extroverta se stal ustrašený do sebe uzavřený introvert, který nikam nechodí, vyhýbá se společnosti. Má strach z OČTŘ, je v něm nedůvěra, obává se, že by z jejich strany mohlo dojít k podrazu, který by vedl k jeho odsouzení. Je to ostatně jedním z důvodů, proč nikam nechodí. Obává se, že by se mohlo něco semlít a mělo by to na něj negativní dopad.
73. Skutečnost, že v době zahájení trestního stíhání byl v podstatě ještě dítě, chodil do školy a podléhal kontrole rodičů a prarodičů, bylo trestní stíhání o to citelnější, neboť neměl zkušenost s dospělým životem a ze dne na den byl z rodinného prostředí vytržen a uvržen do neúprosné mašinerie trestního procesu, která je náročná i pro lidi s většími životními zkušenostmi.
74. Žalobce měl sice velkou podporu rodiny a nejbližších, dokonce trestní stíhání rodinu více semklo, o to více ale bylo pro žalobce trýznivější, že nejen on, ale i oni jsou jím postiženi. Velmi úkorně nesl zdůvodnění finálního rozhodnutí, kterým bylo ze strany předsedy odvolacího senátu, který v zásadě sdělil, že vše svědčí o vině žalobce, pro každého jiného v jeho postavení by pro odsouzení žalobce stačilo, ale s ohledem na názory jak Ústavního tak Nejvyššího soudu nemá jinou možnost, než stížnost státní zástupkyně zamítnout. Jinými slovy, veřejně a za přítomnosti mnoha médií veřejně sdělil, že žalobce je vinen, pokusu vraždy se dopustil a spravedlnosti unikl. Ačkoliv stát neodpovídá za medializaci věci, ani způsob prezentování kauzy médií, lze přisvědčit žalobci, že v daném případě nebyla věc žádným způsobem zkruslována, bylo prezentováno to, k čemu skutečně došlo a má do dnešních dnů vliv na společnost a jméno žalobce nepochybně v souvislosti s tímto případem stále rezonuje prostorem v negativních konotacích.
75. Pokud se jedná o zájem médií o případ jako takový, nelze přehlédnout, že žalobce sám a za pomoci své rodiny šel medializací naproti, vydal knihu, dával rozhovory, jeho rodina provozovala internetové stránky, na kterých z kauzy prezentovala části spisu a své glosy. Na FB stránkách žalobce taktéž veřejně prezentoval dílčí informace týkající se jeho případu či dalších případů

JUDr. Lněničky. Skutečnost, že žalobce vstoupil do povědomí veřejnosti, tak není striktně důsledkem vydání pravomocných odsuzujících rozhodnutí, ale též tím, že sám či prostřednictvím rodiny svůj případ v povědomí veřejnosti udržoval. Ostatně na svém profilu na FB zveřejnil i svůj zájem zahájit odškodňovací řízení, což zájem médií nepochybně umocnilo, neboť soudu je z rozhodovací činnosti známo, že zájem médií o odškodňovací řízení není ani u mediálně sledovaných trestních kauz tak enormní, jako tomu bylo v případě žalobce.

76. I přes to, že žalobce z vlastní iniciativy se na veřejné známosti svého případu podílel, nelze přehlédnout, že veřejné zdůvodnění konečného rozhodnutí v naříkaném řízení, jemuž byla média přítomna, vedl bez nejmenších pochyb k významné dehonestaci žalobce v podobě obrazu vraha uniknuvšího spravedlnosti, který se v životě žalobce bude promítat i v následujících letech. S ohledem na jeho signifikantní vzhled zajisté i se změněným jménem, neboť veřejné vnímání žalobce je dosud do značné míry negativní a zdůvodňováno je právě tím, že je vrahem, kterého spravedlnost nedostihla.
77. Nad rámec uvedeného, lze také uvést, že žalobce po dobu trvání řízení trpěl nejistotou, nervozitou, pociťoval bezmoc, stres, stísněnost, taktéž v době trestního stíhání v něm přetrvávaly obavy ze znovuvznesení vazby a odtržení od manželky a malé dcery, které bude muset v takovém případě ze dne na den opustit, objevovaly se u něj noční můry a jiné negativní myšlenky, dodnes má strach jezdit do svého rodného města a utnul drtivou část svých dosavadních kontaktů.
78. S přihlédnutím k rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, se soud zabýval i případy odškodnění srovnatelnými s věcí žalobce. Zde soud provedl srovnání s rozhodnutími zdejšího soudu ve věcech [redacted] ve znění rozhodnutí odvolacího soudu [redacted] a [redacted] ve znění rozhodnutí odvolacího soudu [redacted].
79. V prvním případě byla poškozená stíhána 2 roky pro zvláště závažný zločin vraždy dle § 140 odst. 2, 3 písm. h) trestního zákoníku s trestní sazbou 15-20 let či výjimečný trest v souvislosti se svou prací [redacted] byl stíhána vazebně, došlo k neúměrnému zásahu do jejího pracovního, rodinného života, ztrátě dobré pověsti, nutnosti ukončit pracovní poměr a doživotní diskvalifikaci ve své profesi, výraznou medializací došlo k významnému zásahu do rodinného života a ztráty dobré pověsti, poškozená nebyla schopna vycházet ze svého domu, bylo narušeno fungování rodinného života, i když dcera při žalobkyni stále stojí, bratr jí však nevěřil, poškozená se musela odstěhovat ze svého bydliště a dosud je v místě původního bydliště i v práci považovaná za vinnou. Odvolací soud následně výši přiměřeného zadostiučinění snížil na částkou 700 000 Kč.
80. Ve druhém případě byl poškozený stíhán po dobu 1 roku a 4 měsíců pro zločin vraždy dle § 9odst. 2 a § 219 odst. 1, 2 písm. f) trestního zákona, byl ohrožen sazbou 12-15 let nebo výjimečným trestem, nebyl stíhán vazebně, byl pouze 2 dny zadržen, k zásahům do života v podstatě nedošlo, poškozený nebyl bezúhonný, medializace vycházela z veřejného projednání věci soudem. Výše zadostiučinění činila 20 000 Kč.
81. Ve třetím případě byl poškozený stíhán pro zločin vraždy dle § 219 odst. 1, 2 trestního zákona, stíhání trvalo 13 měsíců, hrozil mu nejvyšší trest, až doživotí, nebyly prokázány následky v osobnostní sféře způsobené trestním stíháním, poškozený měl trestní minulost, výše zadostiučinění činila 50 000 Kč.
82. Ve čtvrtém případě byl poškozený stíhán pro zločin vraždy, stíhání trvalo 3 roky a 9 měsíců, bylo zasaženo do práva ve sféře cti, dobrého jména, v oblasti sociálního a rodinného života a ve sféře zdraví, kauza vešla mediálně ve známost, část známých a sousedů se mu vyhýbala, došlo k rozpadu partnerského soužití, narušení vztahu s dcerou, který byla vystavena ve školním

prostředí odsouzení v důsledku stíhání otce, žalobce se uzavřel do sebe a trpěl stresem, poškozený měl trestní minulost. Odškodnění činilo 80 000 Kč

83. Vzhledem k tomu, že kauza žalobce patří k nejznámějším trestním kauzám posledních 10 let a jeho jméno je známé snad každému a každý o ní slyšel, je poměrně těžké hledat k ní přiměřený srovnávací případ. Nicméně co do známosti a podobnosti znaků je ke srovnání nejvhodnější případ první, a to jak kvalifikací a trestní sazbou, tak zásahy do pracovního a rodinného života, ztrátě dobré pověsti. Žalobce však na rozdíl od poškozené není pracovním diskvalifikován ve svém oboru, zase byl ale stíhán 3x déle, navíc u něj nedošlo ke konečnému očištění jeho jména. V případě žalobce též došlo ke změně bydliště, ale ne kvůli trestnímu stíhání, ale pro přání manželky, taktéž došlo k uzavření se do sebe a před okolím. Pokud se jedná o ostatní srovnávací případy předložené žalovanou, zde je významným rozdílem skutečnost, že poškození měli trestní minulost a v některých případech i dost bohatou, zásahy do osobních nebyly prokázány nebo nebyly tak zásadní jako u žalobce a ani délka trestního stíhání a jeho průběh nebyl stížen takovou mírou chyb jako u žalobce. To se pak promítlo i ve vlastním odškodnění, které se pohybovalo v desítkách tisíc korun.
84. S přihlédnutím k případům odškodnění srovnatelnými s věcí žalobce soud dospěl k závěru, že částka 1 000 000 Kč je dostatečná, odpovídá prokázaným zásahům do osobní sféry žalobce i tomu, že v jeho případě konečné rozhodnutí nevedlo ke kýženému očištění jména. Je sice částkou i ve srovnání s jediným adekvátním rozhodnutím vyšší, nicméně zohledňuje právě rozdíl v zásazích do osobnostních sfér, reflektuje délku řízení, skutečnost, že žalobce nebyl dosud stíhán (ačkoliv příkladným životem rozhodně nežil), chyby v řízení, které byly vrcholnými soudy vytčeny, a k nimž tak evidentně v naříkaném řízení došlo a konečně též význam finálního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaná již dobrovolně plnila částkou 108 000 Kč, náleží žalobci rozdíl uvedených částek, tj. 892 000 Kč.

K nárokům na náhradu nemajetkové újmy způsobené rozhodnutím o vazbě a o trestu:

85. Pro vznik odpovědnosti za nemajetkovou újmu způsobenou rozhodnutím o vazbě se nevyžaduje, aby rozhodnutí o vzetí do vazby bylo pro nezákonnost zrušeno. Podstatné je, zda poškozený na základě vazebního rozhodnutí skutečně vazbu vykonal a zda mu v příčinné souvislosti s tím vznikla škoda, přičemž rozhodující okolností je způsob skončení trestního řízení. Podmínkou vzniku práva na náhradu škody je takový výsledek trestního řízení, při němž nedojde k odsouzení dotčeného, resp. k pravomocnému vyslovení jeho viny za skutek, v souvislosti s nímž byl vzat do vazby. Těmto podmínkám odpovídá zastavení trestního stíhání, zproštění obžaloby a postoupení věci jinému orgánu. Zákon odškodňuje i vazbu zákonnou, tedy i případy, kdy byla v souladu s Listinou základních práv a svobod vykonána opodstatněná vazba, avšak trestě stíhaná osoba nebyla pravomocně odsouzena.
86. Zákon odškodňuje škodu i nemajetkovou újmu, která zde může být mnohem citelnější než ztráta majetkových hodnot, protože nucené omezení osobní svobody je přímým zásahem do jednoho z nejdůležitějších základních práv. Osobní integrita je dotčena v různých směrech; k samotnému omezení na svobodě, které je spojeno s naprostou změnou dosavadního způsobu života, se ztrátou soukromí a kontaktu s blízkými osobami přistupují i vlivy psychické, vyvolané deprimujícím (zčásti neznámým) prostředím a stresem z průběhu dalších událostí, které mohou být doplněny i újmou na pověsti či dobrém jménu osoby, která byla vzata do vazby.
87. Výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody má dopad do osobnostní sféry odsouzeného a představuje výrazný zásah do jeho integrity, bylo-li rozhodnutí pro nezákonnost zrušeno a v dalším řízení došlo ke zproštění obžaloby či k zastavení trestního stíhání. V takovém případě bylo porušeno základní lidské právo na osobní svobodu

88. Při úvaze o formě a výši odškodnění v případě nezákonného omezení osobní svobody je třeba přihlídnout ke třem základním kritériím, kterými zpravidla jsou: povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby. Samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí, a v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Adekvátním odškodněním je částka v rozmezí 500,- Kč až 1.500,- Kč za jeden den trvání vazby, v jejímž rámci soud promítne jiné, zde uvedené a popřípadě neuvedené okolnosti svého posuzování. K tomuto rozmezí je však nutno přistupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje (rozsudek Nejvyššího soudu 30 Cdo 914/2011).
89. Žalobce byla vazba započtena od [redacted] tedy celkem 504 dnů. Žalobce byl stíhán pro zvlášť závažný zločin vraždy dle § 140 odst. 2, 3 písm. j) trestního zákoníku, tedy pro kvalifikovanou skutkovou podstatu nejtěžšího násilného trestného činu. Vedle omezení svobody pohybu a práva na soukromí byla určena kvalifikaci. Již jen pro tuto kvalifikaci byla přijata další bezpečnostní opatření, žalobce byl umístěn na cele sám případně s dalšími osobami stíhanými pro nejzávažnější násilnou kriminalitu, ze kterých měl pro jejich nevyzpytatelnost obavy, neměl si s nimi co říct. Omezení osobní svobody bylo poměrně dlouhé, na žalobce byla vazba uvalena nečekaně v době příprav na maturitu, kterou pro pobyt ve vazbě nemohl složit, trpěl samotou, nudou, steskem po rodině, psychicky strádal. Pomáhaly mu jen dopisy z domova a následně návštěvy, které byly realizovány 1x za 2 týdny ve 4 osobách, při návštěvách byl omezen i v dotecích s blízkými. Zprvu byl návštěvám přítomen i policista (patrně po dobu koluzní vazby).
90. Soud má za to, že vazba tak byla absolutním obratem v životě žalobce, který byl dosud v podstatě ještě dítětem (byť problematickým), byl zvyklý na život v širším rodinném prostředí, mít kolem sebe společenství vrstevníků, komfort. Z tohoto prostředí byl ze dne na den a na poměrně dlouhou dobu vytržen a umístěn do vazby, v níž vládly pro něj velmi nepříjemné a nezvyklé hygienické podmínky, vězeňský řád a nulové soukromí. Nejprve pobýval na samostatné, posléze na sdílené cele pro osoby stíhané pro zvlášť závažnou trestnou činnost, které v žalobci vzbuzovaly obavy. Realita věznice pro něj byla šokující, vnímal ji jako zmar, upínal se k dopisům a návštěvám, které jako jediné mu psychicky pomáhaly a byly mu nadějí, přičemž některé dopisy se staly součástí trestního spisu. Sžíral jej stesk a starosti o zbytek rodiny, která byla jeho vazbou také postižena.
91. Právě s ohledem na délku pobytu ve vazbě a čin, pro který na něj byla vazba uvalena, považuje soud orientační výši odškodnění stanovenou judikaturou Nejvyššího soudu v rozmezí částek 500 -1 500 Kč za nízkou, a to i s ohledem na zásahy do základních práv a svobod žalobce, jeho svobody, důstojnosti, rodinného života, soukromí, listovního tajemství. Žalobce byl stíhán pro kvalifikovanou skutkovou podstatu zvlášť závažného zločinu vraždy a strávil v podmínkách vazby 504 dnů. Adekvátní výše zadostiučinění dle názoru soudu činí 2 000 Kč za každý den strávený ve vazbě. Celkem tak 1 008 000 Kč, žalobce však požadoval na náhradu nemajetkové újmy způsobené vazbou pouze částku 1 000 000 Kč, od které soud odečetl výši náhrady již žalovanou uhrazené tj. 504 000 Kč a ve výroku I. přiznal žalobci z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobené rozhodnutím o vazbě částku 496 000 Kč (1 000 000 – 504 000 = 496 000).
92. Na vazbu navazoval výkon trestu od [redacted] Žalobce strávil těchto 301 dnů ve Věznici [redacted] byť v něm existovala naděje, že výsledek řízení zvrátí mimořádný opravný prostředek, byl již odsouzen pravomocně k trestu odnětí svobody v trvání 13 let a byl umístěn do věznice se zvýšenou ostrahou. Celu sdílel s dalšími 17 lidmi, byť prvotrestanými, odsouzenými za závažné trestné činy, které považoval za nevyzpytatelné a těžko předvídatelné a obával se, aby mu něco neudělali, což nebylo ve věznici výjimkou. Podobně jako ve vazbě byl omezen vězeňským režimem, v poměru k jeho zvykům nevalné hygieně, i když lepší než v době vazby. Taktéž nemohl provozovat sport, jak byl zvyklý. Co se týká návštěv, platilo totéž co při výkonu vazby. Ve vazbě pracoval ve skladu a mj. dělal též holiče a se strojkem a nůžkami stříhal ostatní vězně, a to i na trestním oddílu. Přišel tak do styku i s osobami, které tzv. neměly co ztratit, a z nichž měl

strach. Byla mu čtena korespondence. Byl nucen podstupovat osobní prohlídky, včetně prohlídek tělesných otvorů.

93. Žalobci bylo výkonem trestu zasaženo do jeho základního práva na svobodu, důstojnost, soukromí, byl vystaven pobytu mezi osobami odsouzenými za závažnou trestnou činnost, vzdálen od své rodiny, s nímž měl omezený styk, bylo zasaženo též jeho právo na listovní tajemství. Byl odsouzen za kvalifikovanou skutkovou podstatu zvláště závažného trestného činu a umístěn do jednoho z nejtěžších vězení ve státě. Soud tak má za to, že i zde je namístě poskytnout přiměřené zadostiučinění ve výši 2 000 Kč. Byť byl žalobce v době pobytu [REDAKCE] pravomocně odsouzen, podmínky výkonu trestu byly mírnější než podmínky výkonu vazby, je proto je dle soudu adekvátní poskytnout žalobci stejnou částku. Za pobyt ve výkonu trestu tak výše přiměřeného zadostiučinění činí 602 000 Kč. Ze strany žalované bylo poskytnuto přiměřené zadostiučinění ve výši 451 500 Kč, soud proto přiznal žalobci rozdíl těchto částek, tj. 150 500 Kč.
94. Žalobce dále vykonával trest v době od [REDAKCE] v celkové výši 77 dnů. Kromě omezení již výše uvedených soud při stanovení výše odškodnění zohlednil, že se žalobce v roce 2015 oženil a [REDAKCE] se jim s manželkou narodila dcera a byl zde s vidinou 13 let, po které je nevidí, nebude jim moci být oporou, pomáhat jim a být jim nablízku, s obavami, že po propuštění nenajde práci, manželka jej opustí a nevidí dceru vyrůstat. Z Kvůli markantnímu zásahu do rodinného života tak soud přiznal zadostiučinění ve výši 2 500 Kč za každý den pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody. Celková výše náhrady tak činí celkem částku 192 500 Kč, žalovaná již plnila částkou 154 000 Kč. **Soud však u tohoto nároku v důsledku chyby namísto rozdílu ve výši 38 500 Kč, přiznal žalobci částku 192 500 Kč.**
95. Celkem tak žalobci má náležet na náhradě nemajetkové újmy částka 892 000 Kč z titulu nezákonného trestního stíhání, 496 000 Kč z titulu vykonané vazby, a částka 150 500 a 38 500 Kč za vykonaný trest. Celkem by tak mělo být žalobci přiznáno 1 577 000 Kč s úrokem z prodlení z této částky a v částce 17 205 500 Kč s úrokem z prodlení z této částky žaloba zamítnuta. Výše uvedená chyba se však promítla v enunciátu, a přisouzená i zamítnutá částka se proto liší.
96. Lhůtu k plnění soud stanovil žalované podle § 160 odst. 1 o.s.ř. v délce 15 dnů s ohledem na specifika plnění ze státního rozpočtu.
97. O nákladech řízení proto soud rozhodl dle ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř., dle něhož měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. Žalobce byl úspěšný co do nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním a ve dvou nárocích na náhradu nemajetkové újmy za výkon dvou trestů. Neúspěšný byl v nároku na náhradu přiměřeného zadostiučinění za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení. Žalobce byl úspěšný co do 75 %, neúspěšný co do 25 %, odečtením úspěchu od neúspěchu, mu tak náleží 50 % účelně vynaložených nákladů řízení.
98. Nárok z nemajetkové újmy se na náklady právního zastoupení započítává tarifní hodnotou sporu 50 000 Kč (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013). Žalobce se domáhal čtyř nemajetkových nároků (4x50 000 Kč). Náhrada nákladů za 1 úkon právní služby činí 9 100 Kč. Náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 8 000 Kč, odměna advokáta ve výši dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., za 11 úkonů právní služby (spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, podání žaloby, účasti při jednání dne 8. 10. 2021 - 2x, účasti při jednání dne 7. 1. 2022 - 3x, účasti při jednání dne 1. 4. 2022 - 2x, účasti při jednání dne 7. 6. 2022 - 1x a účasti při jednání dne 17. 10. 2022 - 1x), dále 7x paušální náhrada hotových výdajů advokáta á 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky a 21% DPH. Celkem tak náklady žalobce činí 131 662 Kč, z nichž bylo žalované uloženo k náhradě 50 %, tj. 65 831 Kč.

99. Lhůta k plnění byla žalované stanovena dle § 160 odst. 1 o.s.ř., v délce 15 dnů s ohledem na specifika plnění ze státního rozpočtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 17. října 2022

Mgr. Lucie Kuchaříková v. r.
samosoudkyně